

ADVENT SZEMLE

2025. MÁRCIUS: ÚTMUTATÓ IMÁDATI ALKALMAKHOZ AZ ODASZENTELŐDÉS ÉRDEKÉBEN + A SZOMBAT MEGSZENTELÉSE ÉS A KÖZÖSSÉGI HÁLÓK + IMÁORÁK HÉT KÖZBEN + A NYILVÁNOS ISTENTISZTELETEKRE VONATKOZÓ ALAPELVEK + AZ ADVENTISTA IMÁDAT A CSALÁDBAN + A SZOMBAT – A GYÜLEKEZÉS ÉS AZ ÖRÖM NAPJA

HAVONTA MEGJELENŐ TÁJÉKOZTATÓ ÉS GONDOLATÉBRESZTŐ FOLYÓIRAT A KRISZTUS VISSZAJÖVETELÉT VÁRÓKNAK

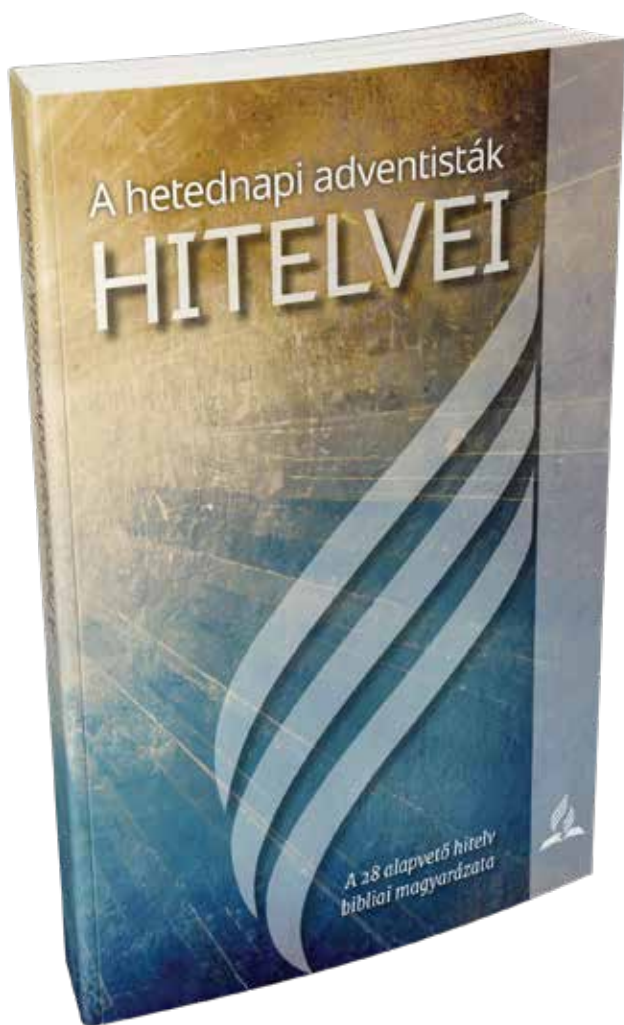

Imádat és istentiszteleti alkalmak a Romániai Hetednap Adventista Egyházban

„Hogy van hát atyámfiaim? Mikor egybegyűltök,
mindeniketeknek van zsoltára, tanítása, nyelve, kijelentése,
magyarázata. Mindenek épülésre legyenek.”

1Kor 14:26

Küldetésünk, hogy Urunkat, Jézus Krisztust dicsőítsük határtalan szertete bizonyítékainak ismertetésével. Célunk az, hogy cikkeink és híreink által olvasóink jobban megismerjék a Megváltót, és reménykedve várják közeli eljövételét.

evs
editura viață și sănătate

Az Úr Jézus Krisztus a Szentírás és a történelem meghatározó alakja, de az adventista hitelvek és tapasztalatok legfontosabb személye is. E dinamikus könyv által felfedezheted, megismerheted, értékelheted, elmélyítheted és gyakorlatba ültetheted az adventista hitelveket.

E könyv részletesen bemutatja, hogy minden meggyőződésünk a Biblián alapszik és az Úr Jézusra összpontosít. Minden hitelvünk a Megváltó szerető jellemének egy-egy szempontját tárja fel, bemutatja személyét, ahogyan azt is, hogy mit jelent állandó kapcsolatban lenni vele.

A Hetednapos Adventista Egyház tagjai felhasználhatják ezt a könyvet, hogy leássanak hitük gyökereihez, és a legapróbb részleteiben megismerjék a bibliai igazságot, mely hitéletük kezdetén megörvendeztette őket az üdvösség útjának felfedezésével.

Mély gondolatok mentén feltáru előttd, mit jelent olyan kapcsolatban élni Istennel, melynek köszönhetően átélheted a lelki beteljesülés tapasztalatát.

Ha más egyházhoz tartozol, új távlatok nyílnak meg előttd, miközben ezt a könyvet tanulmányozod. Mi, keresztények kisebbséget alkotunk a Föld teljes lakosságához viszonyítva. Szükségünk van újra felfedezni a kereszténység alapvető bibliai értékeit, és visszatérni azokhoz, hogy ne veszítsük el azonosságunkat. Ez a könyv az adventisták hozzájárulása „a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében és kegyelmében” való növekedéshez (2Pt 3:18).

A hetednapos adventisták hitelvei az adventista doktrína hiteles forrásanyaga, több mint 230 adventista vett részt a megírásban, szerkesztésében és kiadásában. Értékes munkájuk sok év tanulmányozás és ima, valamint a Jézussal ápoltszemélyes kapcsolat gyümölcse.

2025. MÁRCIUS. A Romániai Hetednapos Adventista Egyház hitnevelő és tájékoztató havilapja. Megjelenik havonta az Unióbizottság irányításával.

Igazgató Balla Loránd; A magyar kiadás koordinátora Szász Ernő; Tanácsadók Aurel Neațu, Georgel Pîrlitu, Ioan Feier, Claudiu Gășman, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Vlad Bogdan Cristian; Különleges munkatársak Valentin Filimon, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Fordította Bartha Sándor; Szerkesztő Zakariás Loránd; Tördelés Szőcs Erzsébet; Levelezési cím Curierul Adventist (Adventszemle), str. Cuza Vodă, nr. 12, Cluj-Napoca, jud. Cluj, cod 400107; Tel. 0756-059330; E-mail adventszemle@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Nyomtatás Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica, nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov; Tel. 021/323 0020, Fax 021/323 0040

ISSN 1842 - 3361

IMÁDAT ÉS ISTENTISZTELETI ALKALMAK A ROMÁNIAI HETEDNAPI ADVENTISTA EGYHÁZBAN

A péntek esti program

- ◆ az istentisztelet kezdődhet naplementekor, naplemente előtt vagy után;
- ◆ a programnak tartalmaznia kell Bibliára és Jézus tanításaira vonatkozó, a hallgatók szükségleteit kielégítő prédikációt;
- ◆ a jelenlevők száma azzal is növelhető, ha minél több személyt – fiatalot és gyermeket is – bevonunk a szolgálatba:
 - ◆ közösségápolás tapasztalatok megosztása, imádkozás, családias légkör kialakítása által;
 - ◆ énekek és élettapasztalatok;
 - ◆ gyermekek és ifjak által előkészített és bemutatott programok;
 - ◆ gyermek vagy fiatal által tartott 5–10 perces prédikáció, amelyhez a következő percekben hozzászólhatnak a jelenlevők, amit kövessen imádkozás és éneklés;
 - ◆ alkalmanként a gyülekezethez tartozó egyik család tagjai beszélhetnek életük különböző eseményeiről és a hitükről;
- ◆ a péntek esti istentisztelet megszervezését rá lehet bízni egy családra; a szülők szólhatják az Igét, a gyermekek pedig kreatív szolgálatukkal egészítik ki a programot;
- ◆ tematikus sorozatok (például 10–12 prédikáció Jézus visszajöveteléről, a hármass angyalai üzenetről, a pátriárkákról, hitalapelvekről, zenéről, stb.);
- ◆ egy bibliai könyv vagy a Prófétaság Lelkének írásából kiválasztott kötet rendszeres tanulmányozása (olvasás, magyarázatok, kérdések és feleletek);
- ◆ rövid bibliai üzenet, ezt követően bibliai kérdések hangozhatnak el (a Kahoot-tanleckék vagy a hét

folyamán tanulmányozott fejezetekből előkészített kérdések segítségével);

- ◆ a 15 perces prédikáció után kóruspróba tartható.

Nem javasoljuk az istentiszteletek felfüggesztését a téli időszak vagy a résztvevők alacsony száma miatt. Ha kevesen vesznek részt az istentiszteleten, olyan témájú beszélgetéseket lehet tartani, amelyeket általános érdeklődés övez. A program tartalmazhat imádkozást, éneklést, egy-egy bibliai fejezet tanulmányozását, amely előkészíti a beszélgetést. Ezt egy vezetőnek kell irányítania, majd neki kell a következtetéseket is megfogalmaznia.

„Mindenki tartsa kötelességének, hogy a lehető legvonzóbbá tegye a szombati összejövetelt.”

Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 362. o.

„Nem hiszem, hogy van helyénvalóbb módja a szombat első percei eltöltésének az ünnepeles, buzgó és hálátelt imádkozásnál.”

Ellen G. White: *Bizonyágtételek a szombatról*, 2005-ös, román nyelvű kiadás, 76. o.

„A szülők megengedik, hogy a világ lefoglalja az idejüket, erejüket és gondolataikat, amikor pedig megjön a szombat, annyira kimerültek, hogy nincs erejük az Urat szolgálni az Ő szent napján. Nincs édes istenfélelem az otthon ékesítésére, és arra, hogy gyermekeik örömevé tegyék a szombatot.”

Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 320. o.

„Ha a gyülekezetnek nincs lelkesze, bízunk meg valakit a gyülekezet vezetésével. Nem szükséges beszédet tartania, sem betöltenie az összejövetel nagy részét. A rövid, érdekes bibliaolvasás gyakran hasznosabb, mint a beszéd. Ezt ima- és tapasztalalmegosztó óra követheti.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 361. o.

„Beszéltünk a lélekmentés leghatékonyabb módszeréről, illetve arról, hogy miként tölthető a szombat a leghasznosabb módon ott, ahol csak nagyon kevés szombattartó él. Ha csupán hárman jönnek el szombatunként, akkor tanulmányozzák együtt a Szentírást, kiadványainkból olvassanak fel szülők és gyermekek számára egyaránt hasznos fejezeteket, utána pedig imában kérjék Isten jelenlétét és áldását.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 89. o.

Imádat imádkozás és szombatiskola által

- ◆ a legtöbb gyülekezetben elhanyagolják a tanítók óráját, pedig erre még akkor is szükség van, ha szombaton csak rövid időt lehet rá szentelni; alternatív megoldásként kérünk, elemezzétek a tanítók órája megszervezésének lehetőségét hét közben vagy péntek esténként;
- ◆ teremtsétek meg annak lehetőségét, hogy aki szeretné, imádkozhasson nyilvánosan vagy a csoportjában;
- ◆ a gyülekezetek jelentős hányada nem a nyomtatott misszióhíreket, hanem a vetített változatot részesíti előnyben (YouTube, playlist 2025);
- ◆ a tanulmányozást legfeljebb 8–10 fős csoportokban szervezzétek meg; nem javasolt a szószékről vezetett egycsoportos tanulmányozás, mivel ezzel hátráltatjuk a közösségápolást, nem aknázzuk ki a tanulmányozásban rejlő lehetőségeket, és a gyülekezet nem fejlődhet;
- ◆ javasoljuk minden csoportnak, hogy szánjon 10 percet a közösségápolásra és a tapasztalatok megosztására, mintegy félórát a tanulmány megbeszélésére, s végül további 10 percet a missziómunka megszervezésére;
- ◆ kérünk, tanúsítsatok figyelmet és jóindulatot a látogatók és a később érkező gyülekezeti tagok iránt, vonjátok be őket is a csoportos tanulmányozásba; előre kidolgozott terv alapján munkálkodjatok azokért a hívőkért, akik általában nem vesznek részt a szombatiskolán;
- ◆ némely gyülekezet rövid, egészségügyi ismeretűt is betűz a programba (zöldségekről, gyümölcsökről, élelmiszerekről, életmódról szóló előadást tart);
- ◆ havonta egyszer sor kerülhet egy, a gyülekezet missziómunkájáról szóló 5–7 perces beszámolóra (látogatások, könyvek kiosztása, könyvesboltban, börtönben, interneten szerzett tapasztalatok, női szolgálat, fogyatékos személyekért végzett szolgálat, stb.);
- ◆ az adományokat gyermekek is begyűjthetik, és ők is olvashatják fel a bibliatanulmány kulcsfontosságú igeszakaszait;
- ◆ bizonyos alkalmakkor a szombatiskola befejeztével a különböző gyermekosztályokból bejöhetnek a gyermekek, és énekkel, rövid üzenettel szolgálhatnak;

- ◆ a csoportos megbeszélések végén egy előre kiválasztott különleges tapasztalat rövid, 1–2 perces ismertetésére is időt lehet szánni;
- ◆ havonta egyszer a gyermekek vagy a fiatalok a közösség előtt nyilvánosan feltehetnek

egy-egy „Miért?” típusú kérdést, amire a résztvevők válaszolhatnak;

- ◆ a legtöbb szombatiskolai csoportnak van képessége arra, hogy negyedévente egyszer egy helyi szociális projektet is megvalósítson.

A szombat délelőtti főistentisztelet

Az istentisztelet

„A gyülekezet összejövetelei közül a szombati istentisztelet a legfontosabb. A gyülekezeti tagok hétről hétre találkoznak, hogy együtt imádják Istent a dicséret és hálaadás lelkületével, hallgassák Isten Igéjét, erőt és kegyelmet gyűjtsenek az élet küzdelmeinek megvívásához, és tudomást szerezzenek Isten rájuk vonatkozó akaratairól a lélekmentő szolgálatban. Tisztelet, egyszerűség és pontosság jellemesse az egész istentiszteletet.”

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 147. o.

Az istentisztelet formája

„A szombat délelőtti istentiszteletnek két fő része van: a gyülekezet megnyilvánulása dicséretben és imádatban, amelyet énekben, imában és adakozásban fejez ki, valamint az üzenet Isten Igéjéből. [...] A nyilvános istentiszteletnek nincs előírt formája vagy rendje. A rövid szolgálati rend általában jobban illik az istentisztelet légköréhez. Kerülni kell a hosszas bevezetőket, azok ne vegyék el az Isten Igéjére szánt időt.”

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 147–148. o.

„A gyülekezeti tagok hétköznapiakon végezzék hűségesebben kötelességeiket, szombaton pedig mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanra válik, mint az időben felszolgált eleség, mely az összes jelenlevőnek új életet és friss lendületet ad.”

Ellen G. White: Bizonyágtételek a gyülekezeteknek, 7. köt., 19. o.

„Sok tanuló legfőbb céljává tette a tanulást, de elhanyagolta az imát, elmaradt a szombatiskolától, imaórától, s a vallásos kötelességek elhanyagolása miatt Istentől elszakadtan tért vissza családjához... »Keressétek először Isten országát és az ő igazságát!« Ezt semmi esetre sem szabad utolsónak hagynunk! Fontossága folytán elsőként kell kezelnünk.”

Ellen G. White: Bizonyágtételek a gyülekezeteknek, 4. köt., 424. o.

„Az édesapáknak és édesanyáknak olyannyira kellene értékelniük a szombatiskolában rejlő előnyöket, hogy még azt is ellenőrizniük kellene, hogy gyermekeik tökéletesen megtanulták-e minden szombatira a leckét. Sokkal nagyobb hangsúlyt kellene fektetniük a szombatiskolai leckék tanulására, mint az általános leckékre való felkészülésre.”

Ellen G. White: Bizonyágtételek a szombatról, 96. o.

- ♦ vannak adventista gyülekezetek, ahol a közösség egy kiválasztott himnusz énekel, miközben a szolgálattelvők a szószékre vonulnak, vagy az istentisztelet végén, a befejező ima után; tematikáját tekintve az ének szólhat Jézus eljövételéről vagy hitünk alapjairól (51-57-es számú közös ének);
- ♦ a tized és az adományok begyűjtésének alkalmához szerkesztett kommentárok két különböző formátumban is elérhetők: nyomtatott és videó-formátumban (playlist 2025, playlist diaspora 2025, magyar playlist 2025);
- ♦ a prédikáció elején a közösség felállva hallgatja végig az igehirdetés alapjául szolgáló igeszakasz felolvasását (Neh 8:5);
- ♦ a prédikáció előtt vagy után a gyermekek énekekkel szolgálhatnak a gyülekezetben;
- ♦ a zenei vezető irányítja a közös éneklést;
- ♦ gyermekeknek szóló történetek; a gyermekek dicsőítő szolgálata (zsoltárok, énekek, stb.);
- ♦ egy fiatal is be lehet vonni az istentiszteleti programba akár a tized és adományok begyűjtésénél, akár a nyilvános imára vagy a gyermekeknek szóló történet előadására; ha ezt felvállaljuk, megfelelő szolgálatot találhatunk minden ifjú számára;

„Általában egy-két perc elég hosszú idő az imára.”

Ellen G. White: Bizonyosságtételek a gyülekezeteknek, 2. köt., 581. o.

- ♦ gyermekek által kívülről megtanult bibliaszövegek elmondása;
- ♦ 5Móz 6:20-25 versei alapján megválaszolhatunk egy gyermek vagy fiatal által feltett „Miért?” típusú kérdést;
- ♦ Bibliára épülő, Krisztus-központú, időszerű prédikáció, amely felhívást, valamint lelki és gyakorlati válaszokat tartalmaz a hallgatóság életére vonatkozóan (maximum 30 perc);
- ♦ a felnőttek a prédikáció alatt jelölik meg a Bibliájukban az elhangzó szövegeket, vagy jegyzék fel a főbb gondolatokat;
- ♦ munkafüzetek a prédikációt hallgató gyermekek számára;
- ♦ kivetített grafikus üzenet (a prédikáció címe, a gyülekezetet bemutató kép, a prédikációban említett szövegek, hirdetések, bibliai ígéretek kivetítése);
- ♦ közös étkezés szervezése az áhítat légkörének megőrzése érdekében 5Móz 12:7; 26:11; 1Sám 1:4-5; 1Kor 11:33 versei alapján.

A szombat délutáni program

Régi gyakorlat szerint a szombat délutáni istentiszteletek tematikus jellegűek: a hónap első szombatja misszió-szombat (lásd: *Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv*, 148. o.), második és negyedik szombat délutánonként zenei programokat tartunk, a harmadik szombat a jótékony-ságé (adományokkal egybekötve), az ötödik pedig a családé.

- ◆ a gyülekezet különböző osztályai által szervezett programok (jelentés- és szeminárium-típusú előadások);
- ◆ tanácsadás-típusú előadás a kapcsolatokról (szülő-gyermek, házaspárok kapcsolata, nagyszülők-unokák, munkahelyi kapcsolatok);
- ◆ új énekek tanulása;
- ◆ bibliaszövegek, igeszakaszok felolvasása vagy felmondása;
- ◆ missziós- (jelentések és módszerek) és egészségügyi reform-képzés (egészséggel kapcsolatos adventista üzenet);
- ◆ jelentések és gyakorlati felhívások szociális-, nevelési- és missziós munkára (fehér területeken, Sola Scriptura könyvesboltokban vagy a Humanitárius Börtönszolgálat keretében – meghívhatók az ezekben a szolgálatokban dolgozó alkalmazottak vagy önkéntesek);
- ◆ előre meghatározott témájú alkotói programok;
- ◆ pénzügyi előadások (jelentések, szemináriumok, stb.);
- ◆ kérdések és feleletek az egyház képviselőinek részvételével;
- ◆ bibliaszövegek vagy igeszakaszok rövid magyarázatai;
- ◆ megbeszélések vagy kiképzések kiindulópontjaiként bemutatott missziós jellegű hang- és videóanyagok;
- ◆ zene- vagy kóruspróbák;
- ◆ „Gyermekprédikátorok”-program – a gyülekezet gyermekei vagy fiataljai által tartott rövid prédikációk;
- ◆ ágyhoz kötött betegek, idősek meglátogatása; a tevékenység részét képezhetik énekek, imádkozás, rövid bibliai üzenet, az idős személlyel készült rövid interjú, ami ösztönzőleg hathat a fiatalokra;

A QR-kód beolvasásával online is olvashatód a *Bizonyságtételek a szombatról* c. könyvet (román nyelven).

„Szomorú, hogy sokan elkésnek szombat reggel. Későig alszanak, eltékozzák a nap e szakaszának nagy részét, ami különben az Istené, és amit neki kellene szentelniük. Ezzel meglopják az Urat. Ebből kifolyólag mindenben késlekedni fognak, a családban zavart keltenek, s végül elkésnek a szombatiskoláról, de még az istentiszteletről is. Miért nem kelünk fel korábban, és adunk hálát dicsőítésünkkel Istennek, mint a madarak? Testvéreim és testvérnőim, próbáljátok ki ezt! Már pénteken végezzetek el minden előkészületet, szombaton pedig jöjjetek időben a szombatiskolára és az istentiszteletre!”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 87–88. o.

- ◆ bibliai témájú vetélkedők; havonta Bible Experience-típusú szimulációs vetélkedő vagy teszt szervezhető a vallásolimpiáson vagy bibliai vetélkedőkön használt anyagok alapján, amivel a gyermekeket felkészíthetjük erre a két egyházi programon való részvételre (a myBible alkalmazás tartalmazza a kérdéseket);
- ◆ amennyiben a közelben (a megyében) működik adventista oktatási intézmény (óvoda/iskola), hívjátok meg a létesítmények képviselőit, hogy mutassák be zenei programjukat, oktatási tevékenységüket és tapasztalataikat;
- ◆ különleges missziós program szervezése a helyi adventista óvodába vagy iskolába járó nem adventista gyermekek szüleinek vagy nagyszüleinek megszólítása érdekében (például: egészségügyi-, családi-, gyermeknevelési szemináriumok, stb.).

A gyülekezeti osztályok alternatív megoldásként további missziós tevékenységeket szervezhetnek (például könyvterjesztést, látogatásokat, túrázást a szabadban és egyéb tevékenységeket).

„De azoknak, akik istentiszteletre gyűlnek össze, minden gonoszságot le kell rakniuk. Ha nem lélekben, igazságban és a szentség szépségében imádják Istent, semmi hasznuk nincs abból, ha imádatra gyűlnek össze.”

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 148. o., idézi: Próféták és királyok, 33. o.

„Prédikátor testvéreim, ne gondoljátok, hogy csak egyféleképpen dolgozhattok, hogy a lelkekért csak úgy munkálkodhattok, ha előadásokat tartotok. A legjobb tevékenység számotokra a tanítás, oktatás. Ha alkalmatok van, üljetek le egy családi körben, és engedjétek, hogy kérdéseket tegyenek fel nektek. Válaszoljatok rájuk türelemmel és egyszerűen. Kevesebbet prédikáljatok és többet tanítsatok, tartsatok Biblia-felolvasásokat, imádkozzatok a családokkal vagy kiscsoportokkal.”

Ellen G. White: Az evangélium szolgálói, 193. o.

Az istentiszteleti alkalmak időpontjairól és formátumáról a gyülekezet dönt testvéri gyűlés alkalmával, az egyházterületi elnökkel konzultálva. Kérünk, fontoljátok meg a fenti javaslatokat, s a helyi sajátosságokat és a résztvevők szükségleteit figyelembe véve, tegyétek jobba az istentiszteleteket formai és tartalmi szempontból egyaránt!

A szombat megszentelése és a közösségi hálók

Az istentiszteletek alatt a Biblia használatára bátorítunk. A gyülekezetben használt nyomtatott Szentírás nemcsak egy hagyományos kommunikációs eszköz Istennel, hanem egészséges lelki kapcsolatokat is teremt a közösségen belül. Számos gyülekezetben már a bejáratnál felhívják a figyelmet a mobiltelefonok használatának mellőzésére. Az imaterem ünnepélyes hangulata és az Istennel való találkozás teljes tiszteletadásra kötelez. Ekképpen több idő jut a kapcsolattartásra és a személyes társalgásra.

Fontos korlátoznunk a közösségi hálók használatát az istentiszteletek után is, a szombat szent óráiban. A sajtó vagy a különféle hírcsatornák, szórakoztató alkalmazások olvasása nem egyeztethető össze a szombat szentségével.

A hívők egy része inkább mellőzi a közösségi platformok szombati használatát azért, hogy a figyelme még véletlenül se terelődjön el a lelki dolgokról. Ha valaki mégis szeretné felkeresni a Facebook-, Instagram- vagy Tik-Tok-fiókját, javasoljuk, hogy szabjon meg idő és tartalom korlátokat.

A nyilvános istentiszteletekre vonatkozó alapelvek

„Annakokáért minden írástudó, aki a meny-nyeknek országa felől megtanított, hasonlatos az olyan gazdához, aki őt és újat hoz elő az ő élestárából.”

Mt 13:52 – szövegkiemelés a szerzőktől

A prédikáció időtartama. Vizuális társadalomban élünk, a digitalizációs folyamatok kellős közepén, következésképpen jelentősen csökkent az a figyelem-összpontosítási képesség, amit az ember monológokra vagy beszédekre képes fordítani. A hallgatóság érzelmi inger-stimulánsokkal tűzdelt médiatartalmakhoz szokott. Figyelmesen, ima és tanulmányozással alaposan elkészített biblikus prédikációkat javasolunk, amelyek időtartama még a leghosszabb istentiszteleten se haladja meg a 30 percet.

„A szombati istentiszteleteken tartott prédikációk általában legyenek rövidek. Adjunk lehetőséget azoknak, akik szeretik Istent, hogy kifejezzék hálájukat és imádatukat Isten iránt.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 361. o.

Imaórák hét közben

„Az imaóra annyira fontos, hogy az eredményességéért a megszokottnál több erőfeszítést kell tenni. Az összejöveteleket időben kell kezdeni, még akkor is, ha csak két-három személy van jelen. Rövid igetanulmányozást kell tartani, vagy fel lehet olvasni a Prófétaság Lelkének írsaiból. Tizenöt-húsz perc elegendő. Ezután adjunk időt a testvéreknek az imádkozásra, a bizonyságtételre, és fejezzük be áldásmondással. Az istentisztelet tervét változtassuk hétről hétre. Ha nincs arra lehetőség, hogy a tagok az imaóra megszokott helyén gyűljenek össze, lehet házaknál is tartani, minden résztvevő áldására.”

Hetednap Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 154. o.

Interaktív tevékenységek. A közös éneklés, imádkozás (az elhangzó „ámen”-ek), a szombatiskolai csoportos tanulmányozás, a különféle programszámok és a szünetben zajló közös beszélgetések jelentősen hozzájárulhatnak a dinamikus, közösségi légkör kialakulásához.

Odafigyelés a látogatókra. Az igazi keresztyén egyik védjegye a vendégszeretet, még a sebeség és a virtuális baráti kapcsolatok világában is. Az adventista vagy nem adventista vendégeket már a bejáratnál kell fogadnia a diakóniának, az imateremben pedig a gyülekezeti tagok köszöntik őket. Az előzékeny és barátságos lelkület (Jak 2:1-4) sokkal fontosabb szabálya az Úr házában, mint a ruhaviseletre vonatkozó előírások (1Krn 16:29). Ami pedig a kisgyermekes vendégeket illeti, meg kell ismertetni velük a szombatiskolai gyermekcsoportokat, a felnőtteket pedig egy külön erre a célra létrehozott szombatiskolai csoportba vagy barátságos személyek társasága felé kell irányítani. Az újonnan keresztesztelteknek továbbra is szükségük van az integrációra. Helyes szokás őket elhívni szombatonként ebédre. Isten meg fogja jutalmazni a jószívű házigazdákat, a jó fogadtatást és bármilyen apró gesztust, amit a kicsinyekért teszünk (Mt 10:42).

Bizonyos médiatartalmak beépítése a tevékenységekbe. Gyülekezeteinkben már jó ideje elfogadottá vált a hangszerek használata, valamint hangerősítő berendezés működtetése. Az utóbbi évtizedekben ezekhez adódott hozzá az elektronikus kijelzők vagy videóprojektorok használata. Be kell látnunk, hogy a kép- és videóanyagok immár új alapmértékévé váltak.

Sok gyülekezetben immár videó-formátumban tekintik meg a misszióhíreket vagy az adományozásra történő felhívást, továbbá kivetítik az énekek szövegeit, a prédikációk alatt pedig a bibliaszövegeket. Kisebbségekben, más lehetőség hiányában, előre felvett prédikációkat vetítenek, főleg péntek esténként vagy szombat délután. A képernyőhöz szokott nemzedékre való tekintettel időnként be kell iktatnunk jelentéseket vagy

János apostol látomása jeleneteinek elmélyítése végett tanulmányozzátok Jel 4:8-11; 5:8-14; 11:1,15-19; 14:7,12; 19:1-8 verseit!

motivációs üzeneteket tartalmazó rövid videókat (például, egy hiányzó tag üzenetét).

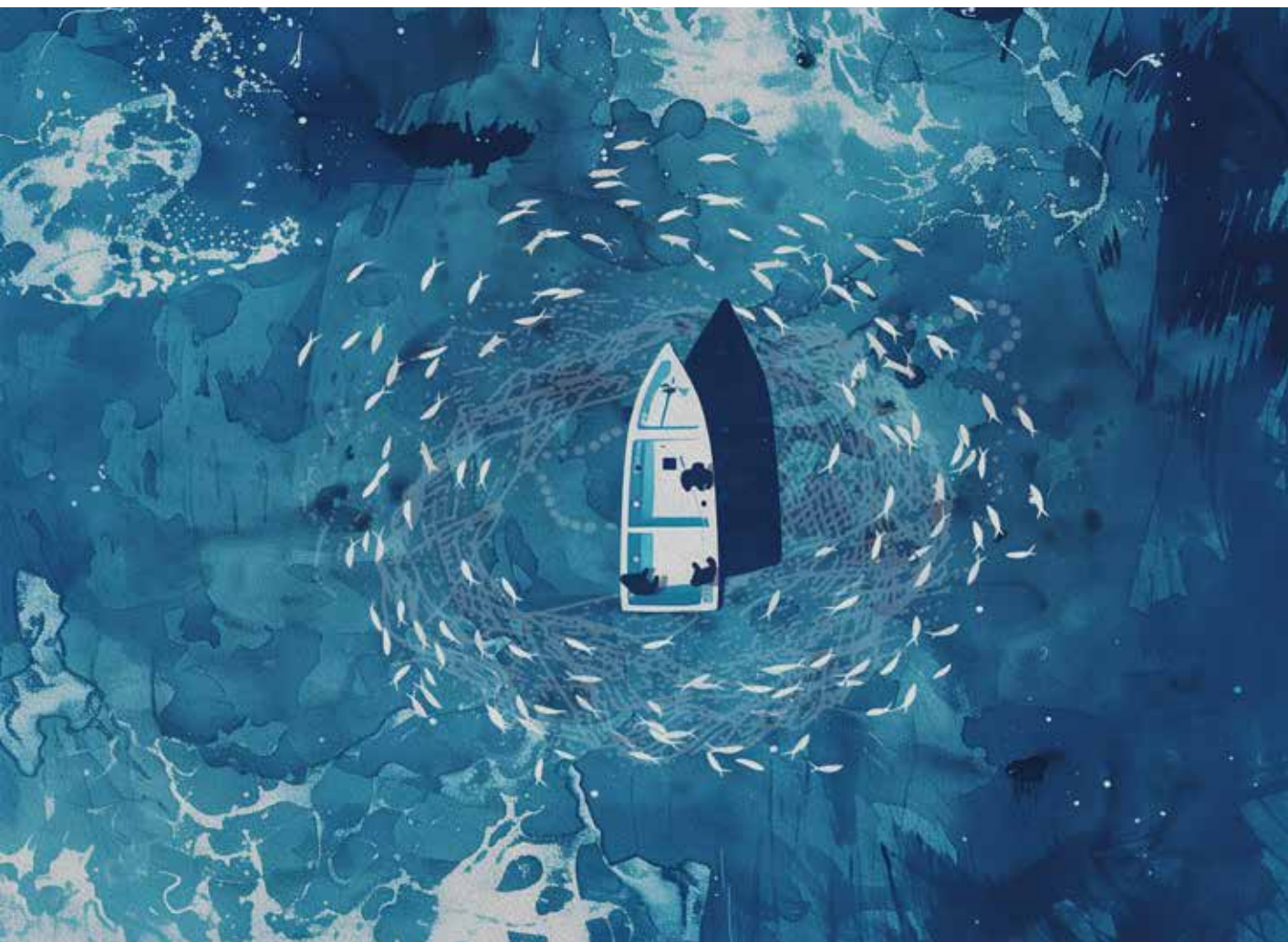
Még több ima. A jelenlevők imádkozási igényeinek eleget lehet tenni az istentiszteletek elején és végén, vagy a szombatiskola előtti imapercek során. Ellen White a következőket írta a tizenkilencedik században, amikor a hallgatók még sokkal türelmesebben fogadták a hosszú beszédeket: „Általában egy-két perc elég egy szokásos közösségi imára” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 581. o.). „A szokásos imaalkalmakon az imádkozás ne tartson többet tíz percnél! Miután a testhelyzet megváltozott, és egy ének vagy egy felhívás száműzte az egyhangúságot, ha valaki szükségét érzi, hogy imádkozzon, ezt

tegye meg” (Ellen G. White: *Az ima*, 203. o. [angol kiadás]). Bátorítsuk a gyermekeket és a fiatalokat, hogy tevékenyen vegyenek részt az imaórákon!

Lapozd az Igét! A nyomtatott Biblia megnyitása és az abból való olvasás a szünetek csendjében, vagy az igék megkeresése a tanulmány és prédikáció alatt, igazi lelki áldást jelent.

Több képzés és imádat, kevesebb prédikálás! A gyülekezeti összejövetelek és az istentiszteleten elhangzó tanítások legyenek gyakorlati jellegűek és hasznosak az életre. A képzési szemináriumok éppolyan fontosak, mint a prédikációk.

Élő közvetítések. A közvetített istentiszteletek minőségéért a gyülekezet bizottsága felel. Az élő közvetítés feleljen meg a Kommunikációs Osztály javaslatainak és a törvényes előírásoknak. A személyes kapcsolattartás és a gyülekezetek, intézmények, iskolák, stb. által közzétett anyagokat kísérelő kommentárok a missziós lelkületre törekedjenek (Ef 4:29-32).

Az adventista imádat a családban

Ne felejtjük el, hogy az első három század keresztényei nem a mi imaházainkhoz, templomainkhoz hasonló épületekben gyűltek össze imádkozni. A hívők közössége általában lakóházaknál gyülekezett, mivel a keresztény vallást üldözték, korlátozták és tiltották. Ebből azt tanulhatjuk meg, hogy a házi vallásos összejövetelekben rendkívüli lehetőség rejlik. A kereszténység a családban fejlődött közösségi vallássá.

Az ótestamentumi korban is volt idő, amikor a pátriárkáknak és leszármazottaiknak nem voltak helyi zsinagógái, ahogy központi templomuk sem volt. Ábrahám elhívásától közel ezer év telt el, míg Dávid javasolta az Úrnak, hogy épít egy nemzeti templomot, mire az Úr a következőket válaszolta: „Mert nem laktam én attól fogva házban, mióta az Izráel fiait kihoztam, mind e mai napig, hanem egy hajlékból más hajlékba mentem és sátorból sátorba. Amely helyeken jártam az Izráel egész népével, szólottam-é vagy egyszer valakinek... mondván: Miért nem csináltatok nékem cédrusfából házat?” (1Krón 17:5-6).

„Amikor a papok reggel és este beléptek a szent helyre a tömjénezés idején, a naponkénti áldozatot már elkészítették a feláldozásra az udvarban levő oltáron. Ez volt az áhítat ideje az istentiszteleten résztvevők számára, akik összegyülekeztek a szent sátornál. Mielőtt Isten jelenléte elé kerültek volna a pap szolgálata útján, szívüket meg kellett vizsgálniuk és bűneiket be kellett vallaniuk. Csendes imában egyesültek, arcukkal a szent hely irányába fordulva. [...] A reggeli és az estéli áldozatokra kijelölt órákat szentnek tekintették, és az áhítat óráiként tartották meg mindenütt a zsidó nép körében. Amikor a későbbi időkben a zsidók szétszóródtak és fogolyként éltek távoli országokban, e kijelölt órákban ott is mindig arccal Jeruzsálem felé fordulva imádkoztak Izrael Istenéhez. Ebben a szokásban a keresztények is megszívlelendő példát láthatnak a reggeli és estéli imára.”

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 353. o.

„A reggeli és esti istentisztelet órái a nap legkedvesebb és leghasznosabb órái legyenek!

[...] Legyenek az istentiszteletek rövidek és élettelteljesek! Alkalmazkodjanak a körülményekhez, és legyenek változatosak! Vegyen részt mindenki a Biblia olvasásában! Tanulják meg Isten törvényét, és azt gyakran ismételjék át! Növeli a gyermekek érdeklődését, ha megengedik nekik, hogy néha ők válasszák ki a felolvasandó szövegeket. [...] A kicsinyek is vegyenek részt az imában, és csatlakozzanak az énekléshez, ha csak egyetlen vers eléneklésével is! [...] A szülők naponta szánjanak időt arra, hogy gyermekeikkel tanulmányozzák az Igét. Késztelen, hogy ennek keresztülvitele erőfeszítést és bizonyos áldozatot követel, azonban mindez gazdagon megtérül.”

Ellen G. White: *Előtted az élet*, 186. o.

„Az elmúlt években a férjem és én szentélyünké avatuk ezt a ligetet. Gyakran borultunk le együtt imára itt, a hegyek közt. Mindenütt ott voltak a helyek, amelyeket ily módon megszenteltünk, és amikor rájuk néztem, sok olyan alkalomra emlékeztem, amely-nél imáink közvetlenül, figyelemre méltó módon meghallgatásra találtak.”

Ellen G. White: *Életünk és munkánk*, 256. o.

„A család szent helye az otthon, az egyéné pedig a belső szoba vagy más nyugodt hely, ahol a legbensőségesebb módon tisztelheti Istent – a gyülekezet szenthelye azonban az imaház. Rendnek kell igazgatnia az istentisztelet helyét, idejét és lefolyását. Ne legyünk hanyagok és közömbösek semmivel kapcsolatban, ami szent, ami Isten tiszteletéhez tartozik.”

Ellen White: *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 5. köt., 491. o.

Az otthonban és a kiscsoportokban gyakorolt vallásban legyőzhetetlen erő rejlik. Hasonló körülmények között fejlődött a korai adventizmus is az Egyesült Államokban, amikor Ellen White a keresztény erőfeszítések alapjaként a kiscsoportok alapítását szorgalmazta. Az első adventisták számára a szombati összejövetelek társasági, előre be nem tervezett, bizonyágtevésekkel tűzdelt találkozók voltak (Loughborough testvér szerint egy alkalommal csupán 53 perc alatt 117 bizonyágtevés hangzott el), és az összejövetelek nem függtek prédikációktól vagy lelkipásztor jelenlététől. Sosem volt ennyire fontos, mint most folytatni a keresztény megújulást, és megélni hitünket az otthonainkban.

Azoknak a családoknak vagy gyülekezeti tagoknak, akik péntek este vagy szombat délután nem érnek el az imaházba, a következő üzenettel szolgálunk: „El nem hagyván a magunk gyülekezetét, amiképpen szokásuk némelyeknek” (Zsid 10:25), térjete vissza a közösségbe! Az otthoni szombatkezdés és -zárás idejére javasoljuk alternatív tevékenységek bevezetését és a missziós lelkület fenntartását, hogy megőrizzük a nyugalomnap szentségét.

Javaslatok:

- ◆ családi áhítat, felolvasás a Bibliából és a Prófétaság Lelkének írásaiából, esetenként áhítatos könyvből, rövid magyarázatokkal, bizonyágtevésekkel és imákkal gazdagítva;
- ◆ váljon szokássá, hogy a családtagok együtt fogadják a szombatot, amire előre javasolt készülni (például különleges étellel, ajándékkal, énekek előkészítésével, igeszakaszok felolvasásával és imádkozással);
- ◆ nem adventista barátok vagy ismerősök meghívása a szombatkezdő étkezéshez, mely során felolvasásra kerül egy szombatkezdő igeszakasz, és énekek is elhangzanak;
- ◆ napnyugtakor, szombatkezdésre két család is összejöhet egy rövid áhítatra;
- ◆ a családi áhítathoz távolban élő családtagok vagy barátok is csatlakozhatnak telefonon, Zoom-alkalmazás vagy videokonferencia segítségével;
- ◆ a család szakítson időt a gyermekek nevelésére, az áhítatra, a rászorulókat (betegek, idősek) felkeresésére, ahol a gyermekek énekelhetnek, bibliaszövegeket mondhatnak, ezen kívül természetjáró túrákat is lehet szervezni, melyek során a gyermek megismerheti Isten teremtett világát.

Az egyedül élő személyek, akik interneten követik az istentiszteleteket, ugyancsak tevékeny missziós lelkületről tehetnek bizonyágot (építő jellegű kommentárokat fűzhetnek a látottakhoz, a közzétett anyagokat megoszthatják ismerőseikkel, részt vehetnek közös imádkozáson). Lehetőség nyílik online tanulmányozó csoporthoz is csatlakozni, tartani a kapcsolatot a rokonokkal, hittestvérekkel vagy barátokkal. A szombat kezdetét jelző naplemente pillanata is feltüntethető interneten egy bibliaszöveg kíséretében.

Szombatkezdés és szombatzárás

„Amikor a nap lenyugszik, ima és dicsérő ének jelezze a szent órák végét. Hívjátok meg Istent, hogy legyen veletek a munkahét gondjainak idején is.”

Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 359. o.

„Naplemente előtt jöjjen össze a család! Olvassanak fel Isten Szavából, énekeljenek, imádkozzanak! Ezen a területen javulásra van szükség, mert sokan hanyagok. Valljuk hát be bűneinket Istennek és egymásnak! Lássunk újjult erővel a különleges előkészületekhez, hogy a család minden egyes tagja készen állhasson az Isten által megáldott és megszentelt nap tiszteletére!”

Ellen G. White: *Bizonyágtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 356. o.

„Naplementekor hívjuk össze a családot, köszöntsük énekkel és imával a szent napot, majd szintén imánkkal és az Ő csodálatos szeretete iránti hálánkkal zárjuk a napot! A szombat otthon és a gyülekezetben is az istentisztelet különleges napja. Nekünk és gyermekeinknek is az öröm ideje, amikor még többet tanulhatunk Istentől a Bibliából és a természet könyvének lapjairól. A szombat annak is az alkalma, hogy meglátogassuk a betegeket, és munkálkodjunk a lelkek üdvösségéért. Félre kell tennünk a hat munkanap közönséges dolgait. Szükségtelen munkát nem szabad végezünk. A világi média ne foglalja el időnket Isten szent napján!”

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 174. o.

Hogyan ünnepelték a szombatot Jézus és az első keresztények?

„Mit csinált Jézus szombat délelőtt? Meg van írva, hogy *beméne szombatnapon a zsinagógába, és felállt olvasni* (Lk 4:16), tanított (Lk 6:6; 13:10) és gyógyított, vagyis megszabadította az embereket a betegségeiktől (Lk 6:6-10; 13:15-17; Jn 5:9-17; 9:11-16). Feltételezhetjük, hogy miután a szombat első felét a zsinagógában töltötte, elment és evett. Tudjuk, hogy egyszer a közeli barátaival Simon házához ment, meggyógyította Péter anyósát, aki ezután *szolgálta néki* (Lk 4:38-39); máskor pedig felkereste valamelyik farizeus előljárót az otthonában (Lk 14:1), és ott étkezett. Még azt is tudjuk, hogy a halála előtti utolsó szombatot Bethániában töltötte, Lázár békés otthonában *nyugalmat talált*.”

Ellen G. White: *Jézus élete*, 524. o.

Az Úr Jézus arra tanított, hogy szombaton szabad jót tenni (Mt 12:12; Mk 2:27). Jézus meggyógyított egy krónikus beteget, és felszólította, hogy fogja meg és vigye magával a fekhelyét, mert ez felkeltette az érdeklődést a gyógyulás iránt. A Hálachá szerint a fekhely bűnös tehernek minősült, Jézus szolgálatában azonban ez a fekhely bizonyoságtevő segédeszköz volt, ami az Ő hatalmára és jóságára terelte a figyelmet. Egy másik példa arról szól, hogy Jézus szombatnapon úgy gyógyított, hogy sarat csinált (Jn 9:14), ami nem lett volna feltétlenül szükséges az Ő hatalma által végzett csodához, de így mutatott rá arra, hogy szombaton a missziótevékenység keretében végezhetünk bizonyos dolgokat, amivel enyhítjük az emberi szenvedést (például: az otthonukban, kórházban vagy idősok otthonában lévő betegek látogatása, gondozása; az árvaházakban lévő gyermekek gondozása, étkeztetése, vagy a menekült táborokban, katasztrófa sújtotta területeken lévő támogatása, stb.).

Ugyanakkor Jézus úgy vélte, hogy a szombati napi menekülés (futás) az emberi élet megmentése céljából sem lett volna alkalmas, annak ellenére, hogy vészhelyzet volt (vö. Mt 24:20 versét a sürgősségi esetekkel, egy gyermek életének megmentésével, vagy egy kútba esett állat kimentésével – Lk 14:15 szerint). Ezzel Jézus azt tanította, hogy

„És prédikál vala Galilea zsinagógáiban.”

Lk 4:44

imádkozzunk Istenhez, hogy az ilyen helyzetek ne szombatnapon történjenek, mivel a szombatnak az öröm és a nyugalom napjának kell maradnia még a legnagyobb válságok közepette is.

Az első keresztények számára a szombat törvénye pihenést és a hétköznapi munkáktól való tartózkodást írta elő. Az Újtestamentumban még a sürgős esetek is – mint például a temetések – különleges elbírálás alá estek (Lk 23:54-56). Az apostolok szombaton általában a pogányoknak prédikáltak (Csel 13:42,44), és ezt tették a zsidók is a lakóhelyükön (Csel 15:21). Nyilvánvaló, hogy a szombati program tartalmazta a mózesi törvények felolvasását és magyarázását is.

Az első keresztény istentiszteletek. Az első keresztények istentiszteleti programja a Szentlélek kitöltetése után naponkénti közösségápolásból, tanulásból és a testvéri kapcsolatok ápolásából, nagylelkű adományok felajánlásából, a kenyér megtöréséből, imádkozásból, naponkénti templomlátogatásból, az Írások olvasásából, bizonyoságtevésekből, Isten-dicsőítésből állt, ami a látogatók és a tanítványok számának gyarapodását eredményezte (Csel 2:42-47; 6:1,7; 12:24; IKor 16:1-3).

„A szombat lőn az emberért,
nem az ember a szombatért.”

Mk 2:27

„Ez a szent intézmény nem azért adatott,
hogy szembe helyezkedjen az emberek
szükségleteivel, és áldás helyett fájdalmat,
szemvedést okozzon.”

Ellen G. White: *Bizonyoságtételek a szombatról*, 21. o.

A QR-kód beolvasásával
online is olvashatód
a *Szombat megszentelése*
c. könyvet (román nyelven).

Szombatra vonatkozó elvek Jézus földi életében és a Prófétaság Lelkének írásaiban

Milyen példát adott Jézus, és milyen bibliai elveket találunk a Prófétaság Lelkének írásaiban?

Az Úr Jézus példája

„És méne Názáretbe, ahol felneveltetett: és beméne, **szokása szerint**, szombatnapon a zsinagógába, és felállá olvasni.”
(Lk 4:16)

„És mindjárt szombatnapon bemenvén **a zsinagógába, tanít vala.**”
(Mk 1:21)

„Lőn pedig más szombaton is, hogy ő a zsinagógába méne és taníta.”
(Lk 6:6)

(szövegkiemelés a szerzőktől)

Ádám és Éva családjában a szombatnap volt az első ünnep, az első teljes nap, amely során egymás társaságának, az angyalok családjának és Isten jelenlétének örülhettek. Isten az emberi családot örökre összekötötte a szombat áldásával.

Jézus Krisztus azt szeretné, hogy a szombat a beteljesülés napjaként segítsen bennünket megszabadulni a stressztől: „A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért” (Mk 2:27).

Az ünnepi ebéd a család különleges pillanatává válhat. Ezt a példát hagyta ránk Jézus (Lk 14:1). Szombatnapon legalább egy alkalommal együtt kellene asztalhoz ülnünk a családtagjainkkal vagy a barátainkkal.

1. Részt venni az istentiszteleteken

„Nagy tévedés a részedről, hogy elhanyagolod a nyilvános istentiszteleteken való részvételt. Az istentiszteletekben rejlő előjogok épp olyan fontosak és hasznosak számodra is, mint mások számára.”

Ellen G. White: *Counsels on Health*, 343. o.

„Isten gyakran megmutatta nekem, hogy az evangélium szolgálói kevesebbet prédikálnak, s ne csupán a helyi gyülekezet lelkészei legyenek, hanem emellett több és nagyobb személyes munkát is végezzenek. Népünkben ne ébresszük fel azt a gondolatot, hogy minden szombaton egy-egy prédikációt kell meghallgatniuk. Sokan, akik gyakran hallgatják a prédikációkat, még ha a feltárt igazságokat világosan értik is, csak keveset tanulnak. Gyakran sokkal hasznosabb volna, ha a szombati gyülekezés bibliatanulmány jellegű volna. A bibliai igazságokat olyan egyszerű és érdekes módon tárjuk fel, hogy mindenki könnyen megérthesse és felfoghassa az üdvösség elveit.”

Ellen G. White: *Evangelizálás*, 348. o.

„Ha nem bölcsen tervezik a szombati istentiszteletet, a reggeli és esti áhítatokat, akár otthon, akár az imaházban, akkor Isten Lelke nem üdíti fel azokat, s az iskola összes foglalkozásai közül a legkülsőségesebbé, legkellemetlenebbé és legkevésbé vonzóvá, a fiatalok számára pedig a legterhesebbé válnak. Minden vallásgyakorlatot tervezzünk és vezessünk úgy, hogy ne csak hasznosak legyenek, hanem legalább annyira kellemesek és vonzók is. Ha együtt imádkozunk, tartósan Istenhez kötjük a fiatalokat.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 174. o.

„A hét napjainak egyike sem annyira alkalmas az áhítatos gondolatokra és érzésekre, mint a szombat.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 704. o.

„Nem Istennek tetsző, ha a szombattartók sokat alszanak szombaton.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 704. o., szövegkiemelés a szerzőktől

„Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugalomnak, **szent gyülekezésnek szombatja van.**”

3Móz 23:3

2. Imádat odahaza, a családban

„A szombatiskola és az istentisztelet csak egy részét képezi a Szombatnak. A család számára fennmaradt részt az egész szombat leghölgtebb és legértékesebb részévé tehetjük. Az idő nagy részét a szülők töltsék gyermekeikkel.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 286. o.

„Szombaton ünnepélyesen szenteljék oda az egész családot Istennek. A Szombat parancsolata magába foglalja mindazokat, akik kapukon belül vannak, ezért a ház minden lakója hagyja abba a világi munkáját, és a szent órákat töltsé áhítatban. Egyesüljenek mindnyájan, hogy vidám szolgálata által tiszteljék Istent az Ő szent napján.”

Ellen G. White: *Tanácsok a gyülekezeteknek*, 265. o.

„A zajongás és a veszekedés a hét egyetlen napján sem megengedett, mennyivel inkább a békének kellene uralkodnia szombaton! Sose hangozzanak el durva, parancsoló szavak, de szombaton még inkább helytelen az ilyen beszéd.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 77. o.

„A szülők leginkább azzal tudják magasba emelni és megtisztelni a szombatot, ha olyan módszereket alkalmaznak, amelyek megfelelő tanulást biztosítanak a gyermekek számára, felkelik az érdeklődésüket a lelki dolgok iránt, helyes megvilágításban mutatják be Isten jellemét és törvényeit, mivel a gyermekek ezek által nyerhetik el az örök életet. Szülők, tegyék boldog nappá a szombatot, hogy fiaitok és leányaitok türelmetlenül várják ezt a napot, és teljes szívvel elfogadják azt! Ezáltal dicsóíti meg Istent az otthonotok!”

Ellen G. White: *uo.*, 78. o.

„A szülők fordítsanak kellő figyelmet gyermekeikre, olvassák nekik a legszebb bibliai történeteket, tanítsák meg őket a szombatnap tiszteletére és annak parancsolata szerinti megtartására. Mindezt lehetetlen megvalósítani, ha a szülők nem érzik kötelességüknek, hogy foglalkozzanak gyermekeikkel.”

Ellen G. White: *Gyermekeknevelés*, 532. o.

3. A szombat – a missziómunka napja

„Nem minősítik büntetlennek azt, aki elhanyagolja, hogy szombaton könnyítsen a szenvedőn. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet.”
Ellen G. White: *Jézus élete*, 207. o.

„Az olyan munka, mint a betegekről vagy idősek-ről való gondoskodás és a szenvedés enyhítése, nem számít szombatrontásnak. Ezek a tevékenységek tökéletes összhangban állnak a szombat parancsával. Krisztus, a Példaképünk nem szüntette be munkálkodását szombaton, ha betegekkal találkozott.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 99. o.

„Segíteni a szenvedőkön és vigasztalni a megszorodottakat szeretetteljes munkálkodás, amivel megtiszteljük Isten szent napját.”

Ellen G. White: *The Signs of the Times*, 1876. november 30.

„A hét napjainak egyike sem annyira alkalmas az áhítatos gondolatokra és érzésekre, mint a szombat.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 704. o.

„Nem Istennek tetsző, ha a szombattartók sokat alszanak szombaton.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 2. köt., 704. o., szövegkiemelés a szerzőktől

Jézus küldetése nem szűnt meg szombaton:

„És emiatt üldözőbe vevék a zsidók Jézust, és meg akarák őt ölni, hogy ezeket művelte szombaton.” (Jn 5:16)

„Szabad-é szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?” (Lk 6:9)

„Szabad-é szombaton gyógyítani?” (Lk 14:3)

Jézus mondta: „Szabad tehát szombaton jót cselekedni.” (Mt 12:12)

„Ma teljesedett be ez az Írás a ti hallásotokra” (Lk 4:21) – Jézus e kijelentése, amely prédikációjának részét képezte, valójában az Ige hirdetésére, tanácsadásra, gyógyításra, felszabadításra és a jó hír közlésére utal (18–19. versek).

Szombaton megengedett az embertársainkért végzett missziós szolgálat.

Missziómunkára vonatkozó néhány javaslat:

- ♦ délutáni csoportos missziómunka havi rendszerességgel: beteglátogatás, a hiányzó tagok, rokonok, hozzátartozók, elmaradt tagok, vallás iránt érdeklődő személyek felkeresése;
- ♦ missziós tevékenység és látogatások olyan helységekre, ahol kevés adventista él vagy egyáltalán nincsenek adventisták;
- ♦ nem adventista szomszédok vagy rokonok meghívása közösségi étkezésre, mely során beszélgetést indítványozhattok a vallásról, vagy prédikációt, keresztény filmet nézhetek meg (például: „Kik az adventisták?” c. filmet);
- ♦ a szomszédságban élő gyermekekért szervezett missziómunka otthonainkban vagy a gyülekezetben;
- ♦ könyv-, szórólap- és brosúra-osztás
- ♦ bibliai szemináriumok népszerűsítése, amelyre telefonon vagy az adventista média segítségével lehet feliratkozni;
- ♦ havonta szervezett online vagy offline missziós kiképzésen való részvétel.

Jézus több egymást követő szombatot is a természetben töltött a 40 napos odaszentelési időszak alatt. Nem véletlenül jegyezte fel három evangélista is, hogy Jézus szombatnapon áthaladt egy búzatáblán (Mt 12:1; Mk 2:23; Lk 6:1).

Az ember első istentiszteleti helyszíne az Édenkert volt, ez volt őszeink első szentélye. Jézus azt szeretné, ha megértenénk, hogy „kezdetől fogva nem így volt” kijelentésével valójában abban akar segíteni, hogy könnyebben elfogadjuk a Prófétaság Lelkének arra utaló tanácsait, hogy a szombat egy részét a szabadban kellene töltenünk.

4. Természetjárás

„Ne tanítsuk gyermekeinket arra, hogy szombaton ne legyenek boldogok, hogy rossz dolog kimenni a természetbe! Ő nem! Krisztus kivette tanítványait szombaton a tengerpartra, és tanította őket. Szombati szolgálata nem mindig a négy fal közötti prédikálásból állt.”

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 174. o., idézi Ellen G. White: *In Heavenly Places*, 152. o.

„Isten népe vegyen részt az istentiszteleti összejöveteleken, ahol megismerheti az Ige igazságait, és az idő egy részét imádkozással töltheti. Ezeket az összejöveteleket azonban még szombaton sem kell fárasztóvá tenni hosszú és érdektelen tartalmakkal. Mindenkinél lehetőséget kell adni, hogy a szombat egy részét a szabadban tölthesse.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 85. o.

„A gyermekek elméjében a szombat gondolatát össze kell kapcsolnunk a természet szépségével! Boldog az a család, amely az istentisztelet helyét réteken keresztül, tó partján, vagy ligeteken át közelítheti meg, mint ahogy Jézus és tanítványai is a természetben igyekeztek a zsinagoga felé!”

Ellen G. White: *Előtted az élet*, 251. o.

„Nem kell a szombatot komor, fárasztó és korlátozó nappá tennünk. A szülők kísérelhetik meg gyermekeikkel a ligetekbe vagy a virágos kertekbe, ahol megtaníthatják nekik azt, hogy mindezen csodálatos ajándékokat Isten adta szeretetének kifejezéseként.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 76. o.

„Ha szép az idő, a szülők vigyék ki gyermekeiket a szabad levegőre, sétáljanak a réten vagy az erdőben, beszéljenek nekik a sudár fákról, a bokrokról és a virágokról, és mondják el, hogy mindezeknek Isten az alkotója.”

Ellen G. White: *uo.*, 77. o.

„A szombat napjának szentként való megtartásához nem szükséges a négy fal közt maradnunk, kizárva a természet gyönyörű látványait s az egek ingyenes, éltető levegőjét.”

Ellen G. White: *Bizonyságtételek a szombatról*, 84. o.

„A szombatnap egy részét töltsük vallásos elmélkedéssel, gondoljunk Isten teremtett világának áldásaira és csodáira, ahogy azok megmutatkoznak a délceg sziklákban, az egymás fölé magasodó hegyormokban, a mély völgyekben és a földrengések által kialakított sziklahasadékokban, vagy a villámlásban, amely kétségtelenül arra mutat, aki saját kezével hegyeket mozdított el. Ugyanakkor a természet ennél sokkal nyugtatóbb jelenetei – mint a sudár fák, a patak csobogása, a zöld fű és a sokszínű virágmező – szintén a végtelen Isten szeretetét hirdetik.”

Ellen G. White: *uo.*, 85. o.

Mit tegyünk tehát szombaton? A szombat remek alkalom többféle missziómunka végzésére. Javasolt, hogy a gyülekezetben számoljunk be legújabb tapasztalatainkról, így tegyük érdekesebbé az istentiszteleteket, otthon pedig fordítsuk gyermekeink szívét Isten felé, töltsünk velük minőségi időt, hiszen ők a mi legközelebbi misszióterületünk. Isten meghív, hogy részesüljünk a szombatnap nyújtotta előnyökből, amit elmélkedés és a természetben töltött idő révén kínál fel nekünk. A távolabbi misszióterületeken pedig arra hívtunk, hogy kezdeményezzünk látogatásokat és beszélgetéseket, mivel Jézus példáját követve tanítványokká kell tennünk az embereket.

Mit tett Ellen White szombatnapon?

Az alábbi fejezetben található információk a következő idézetekre épülnek: Ellen G. White, Manuscript Releases, 6. köt., 391. o.; Szemelvények, 3. köt., 261–265. o.

A szent nap öröme péntek este kezdődött, amikor a család áhítatra gyűlt össze imádkozni és énekelni. Némely esetben péntek este ifjúsági találkozóra került sor, ahol általános, de személyes üzenetek is elhangzottak. A péntek délutáni, illetve péntek esti összejöveteleken pionírjaink idejében prédikáció is elhangzott (főként a sátoros összejöveteleken), vagy valamelyik szanatórium alkalmazottai tartottak áhítatot.

A White család szombat reggel korán kelt, hogy sietség nélkül, nyugodtan elérjen a szombatiskolára és a délelőtti istentiszteletre. Ha úgy esett, délután részt vettek egy közösségi összejövetelen (social meeting), ahol bizonyságtételek és tapasztalatok hangzottak el.

Némelykor a család szombat délután sétára indult,

és a természet szépségeiben gyönyörködött. A közös olvasás szintén szombati tevékenység volt: Ellen White erkölcsi és vallásos írásokból olvasott fel gyermekeinek. Naplementekor a család újra összegyűlt áhítatra.

Többször megtörtént, hogy Ellen White szombaton nem otthon prédikált, mivel sátoros összejöveteleken, látogatásokon vett részt a férjével, imádkozott a betegek otthonaiban, vagy éppen utazott (ez utóbbit, ha lehetett, igyekezett elkerülni).

Egyszer a természetben írt, ahol közös étkezéseken vett részt, vagy imádkozás végett kísértalt a gyümölcsös kertbe, máskor kilométereket gyalogolt egy tölgyesben, ahol egy órányit pihent, aludt, és mielőtt hazatért, imádkozott, délután pedig vallásos összejövetelen vett részt. Némelykor szombat délutánonként testvérnőket vagy betegeket látogatott meg, este pedig konferencián vagy házi istentiszteleten szolgált.

A szombat – a gyülekezés és az öröm napja

A szombat és az ünnepek a „szent gyülekezés” (*miqraʿ qōdeš*; *miqraʿ* = felhívás, kikiáltás, nyilvános felolvasás; összehívás, nyilvános meghívás a Tóra felolvasására) alkalmai voltak. A hetenkénti szombat tehát a *közösségi gyülekezés napja* volt, ahogy 3Mózes 23:3 versében is olvassuk: „Hat napon át munkálkodjatok, a hetedik napon nyugodalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van, semmi dolgot ne végezzetek: az Úrnak szombatja legyen az minden lakhelyeteken!” Ézsaiás 1:13 verse szerint további gyülekezésekre került sor újholdkor és ünnepek alkalmával.

Hol gyűltek össze szombaton a zsidók az ótestamentumi időkben? A Szentírás (2Kír 4:23) arra enged következtetni, hogy a szombatot egy próféta társaságában töltötték, esetenként a város papjával vagy lévitájával, aki felolvasott a Törvényből (5Móz 14:27; Ezsd 2:70). Úgy tűnik, hogy a száműzetés előtti időben a Szentélyen, vagyis a Templomon kívül nem létezett más közösségi imádkozási hely. A templom közelében (Siló, Jeruzsálem) élők bejárhattak a szent pítvarba. A törvény azonban előírta, hogy az izraelitáknak évente háromszor kellett felmenniük az imádkozás helyére (2Móz 23:14–17; 34:23–24; 5Móz 16:16; 1Kír 9:25; 2Krón 8:13). Újholdkor, újévkor és az engesztelés napján a szombati gyülekezést a város egyik tágasabb terén tartották, vagy különleges esetben, ha jó volt az idő, a városkapu közelében levő téren (2Krón 32:6).

Még a kananeus magaslatokat is használták az imádkozás helyeként (1Kír 3:2), ahol gyakran áldozatokat mutattak be még a jeruzsálemi templom felépítése után is, noha a törvény szigorúan tiltotta a templomon kívüli áldozást (5Móz 12:2–14; 16:7, 11, 15; Józs 22:10–31; 1Kír 3:2–3; 22:43; 2Kír 12:3; 14:4; 15:4; 2Krón 33:17). Ennek a törvénynek a figyelmen kívül hagyása bálványimádatához vezetett (2Kír 23:5; 2Krón 34:3). A fogság után egy szerényebb templomot építettek (Ezsd 3:10–13; 4:24; 6:12–22; Agg 2:3–9). Viszont a Jeruzsálemben tartott nagy népünne-

pek alkalmával a templom pítvarai szűkösnek bizonyultak, ezért használták a kapuk közelében levő tágas tereket (Ezsd 10:9; Neh 8:1, 3, 16).

Még a szombat-ünnepeken is gyülekezésük volt, noha nem kellett felmenniük a templomba. A szombat-ünnepek alkalmával (itt nem a hetenkénti szombatokról van szó, amelyeket „az Úr szombatjának” neveztek) az ételt el lehetett készíteni (2Móz 12:16; 3Móz 23:4, 7–8, 21, 27, 35–36; 4Móz 28:18, 25–26; 29:1, 7, 12).

A szombatnak és az ünnepeknek *örömmalkalmaknak* kellett lenniük, kivéve az engesztelés napját vagy az időnkénti böjtnapokat (gyülekezés a megtérésre – 5Móz 12:7, 12; 14:26; 26:11; Ézs 58:13–14). Az öröm a közösségi tapasztalat részeként, és nem egyéni tapasztalatként lett elrendelve, amihez közös étkezés, éneklés és egyéb népi foglalatosságok társultak (például faágak gyűjtése a lombsátor elkészítéséhez, stb.). Az Üdvözítő kijelentette: „A szombat lón az emberért, nem az ember a szombatért (Mk 2:27), vagyis a szombat haszna maga az öröm volt. Még az újhold ünnepén is családi összejövetelre került sor (1Sám 20:18).

A QR-kód beolvasásával online is olvashatod a kiadványt.

„Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem űzöd kedvtelésedet¹ szent napomon, és a szombatot **gyönyörűségnek** hívod, az Úr szent és dicsőséges² napjának, és megszenteled³ azt, dolgaiddat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet⁴ sem szólván: Akkor **gyönyörűséged** lesz az Úrban; és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével **élj** [egyes fordítások szerint: örülj – *a fordító megjegyzése*]; mert az Úr szája szólta!” (Ézs 58:13-14 – szövegkiemelések a szerzőktől).

1. A héber kifejezés jelentése: „munka, üzleti ügyek, üzleti célú utazások”.
2. A héber kifejezés jelentése: „méltó a tiszteletre”.
3. A héber kifejezés jelentése: „az Úrnak szentelt”.
4. A héber kifejezés jelentése: „nem szóve terveket”.

Istentisztelet az Ó- és Újtestamentumban

ALAPELVEK

A hűséges bibliai személyiségek az alábbi elemeket társították az imádatukhoz:

- ♦ áldást kérő és bizonyoságtévő **imát** (Eliézer imája – 1Móz 24:48,52; nagy nyomorúságában Jób – Jób 1:20–21; a keresztények – 1Kor 14:25);
- ♦ közösségi étkezést és különféle **ajándékokat**, amiket hálájuk vagy örömük jeléül hoztak (5Móz 26:1–11; 1Krán 29:3–21; Mt 2:11);
- ♦ **lecserélték a ruházatukat, rendbe tették a külsejüket, és különböző illatszereket**

használva rituális tisztálkodáson estek át (2Móz 19:10–24; 2Sám 12:20; 1Krán 16:29). A szövegmagyarázatok állítása szerint a „szentség ékessége” – 1Krán 16:29 szerint a közönségestől eltérő „ékességek” – az öltözetre vonatkoznak. Ez azzal is magyarázható, hogy az ókorban még Babilóniában is az imádatra megtisztított fehér ruhában jelentek meg a zarándokok. A hosszú öltözet a méltóság jele volt (Mk 12:38; Jel 1:13), mint ahogy a papoké is a méltóságot fejezi ki (ma már csak a papok és a bírók viselnek ilyen ruházatot, mivel az egyházi viselet egyre hétköznapiabbá vált);

- ♦ Az Úr a tisztelet kifejezéseként rendelte el a **lábbeli levételét** (Mózes, a pásztor, vagy Józsué, a hadvezér esetében); bár a Biblia részletesen leírja a szentélyben szolgáló papok öltözkését, nem tér ki aprólékosan a lábbelik leírására (lásd: Mt 3:11; 10:10; Mk 6:9);
- ♦ a zenét (4Móz 10:10; 2Krán 20:1–5, 19);
- ♦ reggeli **égő áldozatokat** és **énekeket** (vokális vagy hangszeres zenét): térdre borulva hódoltak az Úrnak; hódolatukat öröm és spontaneitás jellemezte (2Krán 29:20–26);
- ♦ összehívták az egész népet, amellyel együtt járt **a nép megtisztulása, a király imája, a hangszeres dicsőítés, az öröm és a vídamság, valamint a nép megáldása** (2Krán 30);
- ♦ áhítatot és félelmet (Zsolt 5:8), térdre borulást (Zsolt 95:6), **szent ékességeket** és **rettegést** (Zsolt 96:9);
- ♦ az egész gyülekezet leborulva áldja az Urat, Salamont másodszor is királlyá kenik, és a nép nagy vigasságban étkezik (1Krán 29:20–22);

- ◆ egységes, lelki áhítatot, amelynek alapját az Írások olvasása és ismerete szolgáltatta (2Krón 32:12; Neh 8:1-4; Jn 4:20-21). A lelki megújulást szolgáló összejövetelen az Írásokat reggeltől délutánig magyarázták, és miközben a nép figyelt, az áhítatot vezető személy előttük állt, jobb és bal keze felől szolgálattevőktől övezve. Nehémiás 8:5 verséből ered az a protestáns szokás, mely szerint a bibliai igeszakasz felolvasását a gyülekezet állva hallgatja végig, majd ezt követi a prédikáció. Az istentisztelet egy közös, örömteli étkezéssel zárult;
- ◆ megtérési gyülekezést, a bűnök megvalását, megújulást és a világtól való elkülönülést (Neh 9.). A program részeként az Úr **megáldotta** a népet, és elhangzott egy hosszú, a szent történelmet felemlető, **megemlékező imádság**;
- ◆ **megbékélést és jó kapcsolatokat** (Mt 5:23-24; 1Kor 14:26).
- ◆ Az istentiszteletnek az ember javát kell szolgálnia, még akkor is, ha azt Istennek szentelik. A szombatra is vonatkozó elv alapján (Mk 2:27) nem az ember lett az áldozatért, hanem az áldozat az emberért (1Móz 22:5, 12-13).
- ◆ Isten úgy tervezte, hogy az imádat legyen rendszeres, pontos időben és bizonyos helyen ismétlődő (Ézs 66:23), az előírt szabályokat betartva (Ez 46:2; Zak 14:16).
- ◆ Szoros összefüggésnek kell léteznie az imádat, az ember személyes tapasztalata és Isten-ismerete között (lásd Énoch és Noé esetét – 1Móz 5:21-24, 28-29). Noé Isten-nel járt, hasonlóképpen Énoch is (1Móz 6:9; 8:20-21), és önmegtartóztatása révén szentelte magát az Úrnak (az általános romlottság idejében Énoch 500 éves korában házasodott meg).
- ◆ Isten határozottan elmondta, hogy mit tilt meg: a szent jelképek emberi vagy állati képekben való megjelenítését, a csillagok imádatát (5Móz 4:15-19; Jób 31:26-28), a bálványok tömjénezését (Hós 11:2), a hangos zenét és a táncot (2Móz 32:17-19), a keresztény Szűz Mária elődjének számító ég királynője iránti hódolatot süteménnyel, itallal és tömjénnel (Jer 7:18; 44:17-19, 27), a kegytárgyak imádatát, amelyek előtt tilos volt hódolni vagy tömjénezní (4Móz 21:9; 2Kir 18:4), a szobrok imáadását (Ézs 44:17), bálványimádat (2Móz 20:5), a Nap-kultust (Ez 8:16), valamint az Úr nevének megszenteltetését (2Móz 20:7; Sof 1:5).

Meg kell jegyeznünk azonban, hogy az Ótestamentumban nem találunk egyetlen részletes leírást sem az istentiszteletekre vonatkozóan. Csupán részleges leírások léteznek bizonyos jelentőségteljes eseményekről, mint amilyen a salomoni Templom felszentelése volt. A zsidók tulajdonképpen nem jártak minden szombaton templomba. A fogság után Ezdrás újra megszervezte a szolgálatokat, és ezt követően az imádat helye a templomból áthelyeződött a zsinagógába, az áldozatokról pedig a Szentírás tanulmányozására.

Reggel 9:00 órakor (a harmadik órában) bemutatták a reggeli áldozatot, 15:00 órakor pedig (a kilencedik órában) az estéli áldozatot.

Az ókorban a kegyes emberek betartották az áhítat e különleges óráit, amihez hozzáadódott még a déli alkalom is (Zsolt 55:18; Dán 6:10). Ezek az időpontok (9:00, 12:00, 15:00 óra) Jézus keresztre feszítésekor is kulcsfontosságúak voltak (Mk 15:25; Mt 27:45).

A Szentlélek kitöltetésére 9:00 óra körül került sor (Csel 2:15). János, Péter és Kornélius 15:00 órakor tartott imádkozást (Csel 3:1; 10:3,30), és ugyanebben az órában hangzott el a 70 hétről és a Jézus eljövételéről szóló prófécia is (Dán 9:21).

Péter délben (12:00 órakor, vagyis a hatodik órában) imádkozott (Csel 10:9), és valószínűleg Jézus is ezt az időpontot használta az imádkozásra, hiszen ekkor maradt magára a Jákob kútjánál (lásd: Jn 4:6, 8 – magányában mindig kapcsolatba lépett az Atyával).

HELYSZÍNEK

A bibliai időkben az imádatra a természetben, az otthonokban, a sátor bejárata előtt, a kijelölt helyeken, a Szentsátorban, a zsinagógákban vagy a templomban került sor. Kain és Ábel a természetben mutatta be áldozatát (1Móz 4:8-9), a „paradicsom kerubok őrizte kapujánál” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 62. o.). Énokh elszigetelt helyeken kereste az Urat elmélkedéssel és imával. „Tevékeny munkás élete közepette állandóan közösségben volt Istennel. Minél nagyobb és sürgetőbb volt a munkája, annál kitartóbban és buzgóbban imádkozott” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, 86. o.), valószínűleg szintén a természetben.

Noé a bárka elhagyásának pillanatát arra használta fel, hogy új oltárt épített, a rendelkezésére álló tiszta állatokból pedig áldozatot mutatott be (1Móz 8:20-21). Amikor Ábrahám megérkezett Kánaánba, oltárt épített (1Móz 12:7), és minden költözésekor újabb oltárokat emelt (1Móz 12:8; 13:18).

Megfigyelhetjük, hogy Ábrahám szívesen rendezett be a családja számára imádati helyet a szabadban, például egy díszfa ültetésekor (1Móz 21:33). Hasonló szokásaik voltak a kananeusoknak is (1Kir 14:23; 2Kron 28:4; Ézs 57:5; Jer 2:20; 3:6, 13), viszont ezek idegen isteneknek szentelt oltárok voltak.

Az imádatához megfelelő hely volt a puszta, de a hegyek orma is (1Móz 3:5, 12, 18; 5:1; 24:1). A Sinai-nál, amikor a népet elő kellett készíteni az imádatra, a határvonalakat is pontosan ki kellett jelölni (2Móz 19; Zsid 12:18).

Az izraeliták a különleges alkalmakkor rendszeresen a sátraik előtt imádkoztak (2Móz 33:7-10). Jákob, Isten embere, még a halálos ágyánál is a botjára támaszkodva hajtott térdet az Úr előtt (2Móz 47:31; Zsid 11:21). A meggyengült Dávid is az ágyában imádkozott (1Kir 1:47).

Az otthoni vagy a természetben megtartott imádat mellett vannak más, megfelelő körülmények is arra, hogy megálljunk az Úr előtt. A harcok Geleon éjszaka imádkozott a harcmezőn (Bír 7:9-15),

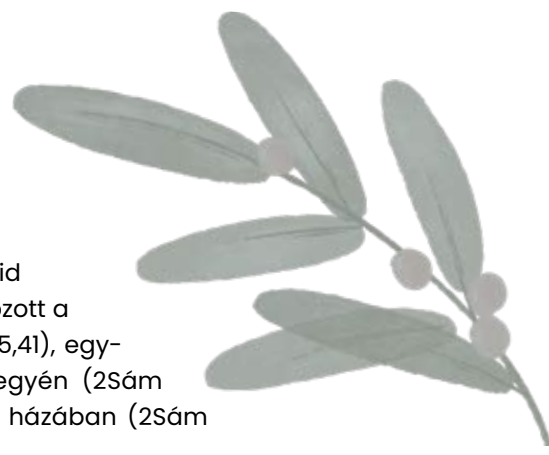
Bálám útközben (4Móz 22:31), Dávid háromszor imádkozott a mezőn (1Sám 20:35,41), egyszer az Olajfák-hegyén (2Sám 15:30-32) és az Úr házában (2Sám 12:20).

A családok évente felkeresték azt a helyet, ahol a frigyládát őrizték, hogy áldozatokat mutassanak be (1Sám 1:3, 19). Később a jeruzsálemi templom lett a vallás központja, ide zárandokoltak évente az izraeliták.

Ahol nem éltek zsidók, és nem volt zsinagóga sem (Csel 17:1-2,10,17; 18:1-11), a keresztények a szabadban vagy magánházaiknál gyűltek össze (Róm 16:5; 1Kor 16:19; Kol 4:15; Filemon 1:2). Az „imádkozás helyének” *oratorium* volt a latin (római) megnevezése. Kétségtelen, hogy ennek a felfogásnak az elterjedéséhez Keresztelő János és az Úr Jézus is hozzájárult, aki a szabadban, folyóparton, réteken és mezőkön prédikált. Esetenként Pál is a természetben imádkozott, a városon kívül: „Egy folyóvíz mellé, hol az imádkozás szokott lenni; és leülvén, beszélgeték az egybegyűlt asszonyokkal” (Csel 16:13, lásd a 16. verset is).

Meg kell jegyeznünk, hogy nem minden, a bibliai kultúrában bemutatott imádati modell kötelező ránk nézve is. Bizonyos történelmi és tájékoztató jellegű szokások csak abban az értelemben tekinthetők kötelezőnek, ha létezik a megtartásukra vonatkozó egyetemes parancs is. Például: a zsinagógában a hívők ülési rendje alapján (Csel 13:14) a férfiak és a tizenkét év feletti fiúk az egyik oldalon, a nők és az 5-12 éves fiúgyermek a másik oldalon foglaltak helyet (a szoptatós anyáknak és 5 év alatti gyermekeknek otthon kellett maradniuk), ám ez nem jelenti azt, hogy nekünk is be kell tartanunk ezeket a szabályokat.

Ma imaházak állnak rendelkezésünkre, és a Szentírás arra bátorít, hogy használjuk is ezeket a helyszíneket (Neh 10:32-39; Zsolt 122:1, 4; Csel 2:46; Zsid 10:25).

Egy ókori kulturális modell – a meghajlás

Az Ótestamentumban az imádat egy bizonyos testhelyzethez társult, egy külső kifejezőmóddhoz, mely során az imádó személy egészen a földig hajolt (2Móz 12:27, 2Krón 7:3). Ez volt a hódolat, az engedelmesség vagy a könyörgés külső jele. Salamonról olvassuk, hogy felállt királyi székéből, hogy fogadhasa az édesanyját, és meghajolt előtte (1Kir 2:19). Hasonlóképpen jártak el a próféták fiai is Elizeus előtt (2Kir 2:15), vagy az egész gyülekezet Dávid előtt (1Krón 29:20). A Júdáról szóló áldás azt is tartalmazta, hogy a testvérei a földig fognak hajolni előtte (1Móz 49:8; lásd még: 2Sám 16:4).

A földig hajlás az előzékenység jelentőségével bírt és a tisztelettudás társadalmi mércéjének számított. A zsidók így hajoltak meg Egyiptom kormányzója előtt (1Móz 42:6); Mózes földig hajolt az apósa előtt, majd átölelte őt (2Móz 18:7). Ezek a hódolati formák a családfő iránti tisztelet megnyilvánulásai voltak (2Móz 48:12), és egy ilyen

gesztust hétszer lehetett megismételni (Jákob is meghajolt Ézsau előtt – 1Móz 33:3, 6).

Meg kell itt jegyeznünk, hogy az Újtestamentum elítélően szól erről a szokásról. Jézus azt tanította, hogy az emberek őrizzék meg a farizeusoktól, akik előtt a piacokon meghajolnak az emberek (Mk 12:38). Péter apostol visszautasította Kornélius gesztusát, aki a lábai elé vetette magát (Csel 10:25–26), Pál apostol nem fogadta el a listrai emberek ilyesfajta megnyilvánulását (Csel 14:11–18), Jánost pedig az angyal kétszer is felszólította, hogy ne boruljon le előtte (Jel 19:10; 22:8–9). A szentek vagy az angyalok imádása nem egyezik meg Jézus tanításaival (lásd: Kol 2:18).

A mai világban a felállás is a tisztelet kifejezése, Márk 11:25 szerint az imádkozás egyik Úr Jézus által elfogadott formája, ami egyben egy ősi gyakorlat is (lásd: Jób 29:8; 3Móz 19:32; Neh 8:5; 9:3; Lk 4:16, 20; Jel 7:9).

A Gyülekezeti Kézikönyv az istentiszteletekről

Az istentiszteletek formai szempontjai – Az istentiszteletek formai szempontból országonként, kultúránként változnak.

Az alábbiakban két istentiszteleti formát mutatunk be:

Rövidebb istentiszteleti rend

Kijelentések
Közös ének
Ima
Adománygyűjtés
Ének vagy zene
Prédikáció
Közös ének
Áldásmondás
A gyülekezet állva marad, vagy leül
a csendes imára

Hosszabb istentiszteleti rend

Zenei előjáték
Hirdetések
A szolgálattevők bevonulása
Isten dicsőítése (doxológia)
Ima Isten jelenlétéért (invocatio)
Igeolvasás
Istent dicsőítő közös ének
Pásztori ima
Kórus vagy zene
Adománygyűjtés
Felajánló ének
Prédikáció
Közös ének
Áldásmondás
A gyülekezet állva marad, vagy leül
a csendes imára
Zenei utójáték

Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv, 126. o.

A gyülekezet missziós istentiszteletei – „A hónap első szombatja általában misszió-szombat. Ekkor az istentiszteletek a gyülekezeti tagok missziómunkájára összpontosítanak, de helyet kaphatnak a különböző szolgálati osztályok is, hogy beszámolhassanak a terveikről és a munkájukról. »Rendkívüli, szent feladatot bízott ránk Isten, ezért szükségünk van arra, hogy összegyűljünk és tanítást kapjunk, így készülve fel a munka elvégzésére«” (Ellen G. White: *Bizonyságtételek a gyülekezeteknek*, 6. köt., 32. o.). – *Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv*, 148. o.

„Időről időre olyan alkalmakat is tartani kell, amikor bizonyságtételek és istendicsőítések hangzanak el; vagy időt lehet adni a gyülekezeti tagoknak, hogy a missziómunkában szerzett tapasztalataikat elmondják” – *Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv*, 126. o.

Az összejövétel ideje – Annak érdekében, hogy a tagság missziós lelkülete erősödjön és fejlődjön, kiegészítő misszióórákat is lehet tartani, a továbbiakban felsorolt lehetőségek közül választva:

- a. Minden szombaton a szombatiskola és a prédikáció között szánjunk tíz percet a Laikus Szolgálatok Osztály részére.
- b. A hét közepén közös misszió- és imaórát lehet tartani. Ezen alkalom első részét a lelki üzenet képezi, amelyet imádkozás követ, mert tudnunk kell, hogy az ima a lelki növekedés és a szolgálatra való felkészülés elengedhetetlen feltétele. A fennmaradó időt a gyülekezeti evangélisták képzésére lehet fordítani. Útba igazítást kell adni a lélekmentő munka módszereiről, és alkalmat a tagoknak, hogy elmondják a problémáikat, amelyekkel az evangelizáló munkájuk során találkozottak, majd közösen beszéljük meg azokat.

[...] A misszióbizottság gondosan tervezzen, hogy a gyülekezeti misszióórák a lelki megújulás és a gyakorlati képzés alkalmai legyenek, és gondoskodjon arról is, hogy ugyanolyan rendszerességgel és folyamatossággal tartsák az összejöveteleket, mint a gyülekezet bármely más alkalmait. – *Hetednapi Adventista Gyülekezeti Kézikönyv*, 129. o.

- Tematikus útmutató a tanulmányozáshoz
- Audio-Biblia
- Könyvek
- Tervek a tanulmányozáshoz
- Áhítatok

A QR-kód beolvasásával online is olvasható a *Gyülekezeti Kézikönyv* (román nyelven).

A BOSSZÚ ÉS A KEGYELEM MÉRTÉKE

HABÁR IZRAEL
ELUTASÍTOTTA
ISTENT, ISTEN
EMBERKÉNT VISZ-
SZATÉRT A MENNY
ÖRÖK ORSZÁGÁ-
NAK AJÁNLATÁVAL.
DE AMI A SÁMUELI
KORSZAK ESE-
MÉNYEINÉL IS
FÁJDALMASABB:
EZÜTTAL MAGÁT
JÉZUS KRISZTUST
ÍTÉLTÉK HALÁLRA!
A KERESZTEN,
A NYILVÁNOS
GYALÁZAT KÖZE-
PETTE, AZ ÚR JÉZUS
TESZ MÉG EGY
FELMÉRHETETLEN
AJÁNLATOT AZ
EMBER ÉRDEKÉBEN
IRGALMA ÉS SZE-
RETETE JEGYÉBEN:
„ATYÁM, BOCSÁSD
MEG NÉKIK, MERT
NEM TUDJÁK, MIT
CSELEKSZENEK!”

A mikor a Teremtés könyvét – az emberiség történelme kezdetének ihletett és rendkívül koncentrált leírását – olvassuk, láthatjuk, hogy első oldalain a Biblia bemutatja Kain családfáját, majd a Séth genealógiáját is felvázolja. A leírás inkább nevek sorát tartalmazza, mint cselekedetek, történelmi események említését. Nemzedékről nemzedékre óriási időperiódusokat lépünk előre a történelemben. Csak elvétve jelennek meg megjegyzések egy-egy név mellett, majd a névsor folytatódik. Tulajdonképpen az egész tabló két folyóra hasonlít, amelynek közös a forrása (Ádám és Éva), de amely eltávolodik egymástól és függetlenné, minőségileg különbözővé válik. Kain „medrében” a leszármazottak makacsul az Istentől való eltávolodás irányában haladnak tovább, s a „folyó” vize egyre zavarosabbá, örvénylőbbé válik. Séth „folyója” sokkal kisebb hozamú, de megőrzi tisztaságát. Ezen a genealógiai vonalon jelennek meg a pátriárkák, a nagy nevek, a hit hősei, a világhosszág hordozói, akik életben tartják az Isten ismeretét. Séth leszármazottainak „folyama” voltaképpen az atyáról fiúra terjedő isteni kinyilatkoztatás, a pátriárkák hite világhosszágának folyama. Mindkettő az özönvíz „óceánja” felé halad. Míg Kain leszármazottai belefúlnak az özönvíz hatalmas vizébe, Séth genealógiája Noé és családja vonalán tovább halad.

E rövid, általános bemutatás után időzzünk egy kicsit Lámekh személyénél, aki Kain leszármazottainak ötödik nemzedékéhez tartozott. A Biblia tesz néhány említést vele kapcsolatban. Úgy tűnik, ő volt az első poligám férfi a történelemben, ugyanis két felesége volt: Háda és Cilla. Családi hagyatéki dokumentumértéke van az alábbi bibliai bejegyzésnek:

„Akkor monda Lámekh az ő feleségeinek: Ó, Háda és Cilla, hallgassatok szómra, halljátok beszédem: embert öltem, mert megsebzett; ifjat öltem, mert megütött. Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhétyszeres [a Károli-változatban; más fordításokban: hetvenszer hétszeres, a ford. megj.] az Lámekhért” (1Móz 4:23–24).

Mindabból, amit Isten Kainnak mondott, Lámekh csak a bosszúra vonatkozó isteni határozatot jegyezte meg: hétszeres legyen a bosszú Kainért. Lámekh szó szerint alkalmazta ezeket a szavakat saját magára: embert ölt, mert az megsebezte, ifjat gyilkolt, mert az megütötte őt. A végén megemeli a bosszú mértékét arra az esetre, ha gyilkosság áldozatává válna: hetvenszer hétszeres legyen a bosszú!

A Szentírásban találkozunk még ezzel a számmal, de teljesen más jelentéskörnyezetben. Első említése Dániel próféta könyvében található, és a 490 év kegyelemre vonatkozik:

„Hetven hét szabatott a te népedre és szent városodra, hogy vége szakadjon a gonoszságnak, és bepecsételtessék a bűn, és hogy eltöröltessek a hamisság és elhozassék az örök igazság, és bepecsételtessék a látomás és a próféták, és felkenettessék a Szentek Szentje” (Dán 9:24).

A második említés Jézus Péternek adott válasza: a megbocsátás mértéke (gyakorisága) hetvenszer hétszeres (Károlinál hetvenhétyszeres, a ford. megj.):

„Ekkor hozzámenvén Péter, monda: Uram, hányszor lehet az én atyámfiának ellenem vétkezni és néki megbocsátanom? Még hétszer is? Monda néki Jézus: Nem mondom néked, hogy még hétszer is, hanem még hetvenhétyszer is” (Mt 18:21–22).

Mindkét bibliai referencia a bosszú lelkületének ellentétét tükrözi, és irgalmat, jóságot, megbocsátást fejez ki. Ami az embernél a bosszú mértéke, az Istennél a kegyelem mértékének matematikai fogalmakkal történő szemléltetése. De ami Istent illeti, ez a szám sem tükröz korlátozottságot, hiszen ezt olvassuk a Siralmak könyvében:

„Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk; mivel nem fogyatkozik el az ő irgalmasága! Minden reggel meg-megújul; nagy a te hűséged!” (JSir 3:22–23).

A hetven hét bibliai próféciája

A hetven hét jövendölése Dániel próféta könyvében a hetven éves babiloni rabság végén születik meg. Megjegyzendő, hogy a hetven évig tartó száműzöttség közvetett módon szintén egy 490 éves periódusra utal. A hetven éves rabság volt az az idő, amely alatt az országnak be kellett pótolnia a 490 év alatt meg nem ünnevelt szombat-éveket.

„... hogy beteljesedjék az Úrnak Jeremiás szája által mondott beszéde, míg lerója a föld az ő szombatjait, mert az elpusztulás egész ideje alatt nyugovék, hogy betelnének a hetven esztendő” (2Krón 36:21).

Ha Kr. e. 606-tól számítunk 490 évet visszafelé a múltba, Sámuel próféta bírói tisztségének utolsó éveihez jutunk, amikor is a nép megkövetelte, hogy a pogány nemzetekhez hasonlóan Izraelt is király irányítsa. Isten megnyugtatta Sámuelet, aki igencsak elszomorodott e miatt a kérés miatt, és ki is fejtette, hogy ezzel nem őt, hanem magát Istent utasítják el. Az Úr azt tanácsolta a prófétának, hogy engedjen a nép kérésének. Így került trónra Izrael első királya, Saul személyében.

A jelek szerint a királyság intézményének fenntartására kiszabott adók késztették a népet arra, hogy ezt ellensúlyozandó lemondjanak a szombat-évek megtartásáról.

Isten azonban e bánásmód ellenére sem vonta meg népétől szeretetét és védelmét, hanem a következő évszázadokban is oltalmazta Izraelt.

Megjegyzendő továbbá, hogy a babiloni száműzetés után Isten újabb 490 év kegyelemben részesíti az országot. Ez a periódus Kr. e. 457-ben, Artaxerxész Jeruzsálem újjáépítésére vonatkozó rendeletének kiadásakor kezdődött, és Kr. u. 34-ben, István vértanúságával ért véget.

Ennek a 490 évnek az utolsó időszakában Izrael népe a legnagyobb kegyelmi ajánlatban részesült. Kevéssel több, mint 1000 évvel azután, hogy Izrael megtagadta Istentől az ország vezetését, és királyt választott magának, Isten Emberként visszatér Izraelbe a menny országának ajánlatával. Az Újtestamentum négy evangéliuma részletesen beszámol erről a periódusról. De ami a sámueli korszak eseményeinél is fájdalmasabb: ezúttal magát Jézus Krisztust ítélték halálra! Keresztre feszítették az utolsó héten, pontosan úgy, ahogy a prófécia megjövendölte: „Kirtatik a Messiás, és senkije sem lesz” (Dán 9:26).

A kereszten, a nyilvános gyalázat közepette, leírhatatlan fájdalomtól szenvedve, az Úr Jézus Krisztus tesz még egy felmérhetetlen ajánlatot az ember érdekében irgalma és szeretete jegyében: „Atyám, bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!” (Lk 23:34). ■

**FELFOGHATATLAN
IRGALOM
EMILIAN
NICULESCU**

Emilian Niculescu, nyugdíjas lelkipásztor

MIÉRT ÉGTEK A LÁNGOK LOS ANGELESBEN?

A válasz meg fog lepni.

Röviddel azután, hogy bozóttüzek lobbantak lángra Los Angeles nagyvárosi körzete több lakóövezetének területén, január hetedikén a közösségi média felhasználói sietve terjesztették a katasztrófa hírért, majd kész magyarázatokkal is szolgáltak a szerencsétlenség okaira vonatkozóan. Az információpropagálás alól a hetednap i adventisták sem vonták ki magukat.

A közösségi hálózatokon terjengő hírek elemzése számos ok-okozati összefüggést tárt fel. A felhasználók megemlítették a világvége jeleit, az érintett város gonoszságának magas szintjét, a szexualitás fékevesztettségét és az istentagadást. Voltak, akik mesterséges intelligencia (MI) által generált képeket osztottak meg, amelyeken az anyagiasság hiúságát szemléltető, milliós értékeket képviselő autók és ingatlanok válnak a lángok martalékává. Ugyancsak MI-generált képeken láthatták a felhasználók, hogy míg egyházi épületek érintetlenek maradtak, a környezetükben minden épület porig égett.

Néha a racionális magyarázat utáni vágy meghaladja az emberi logika határait. Az egyik felhasználó azzal állt elő, hogy a január hetedik i tűzvész azért pusztított el egész városnegyedeket Los Angelesben, mert az Arany Glóbusz-díjak két nappal korábbi átadásakor nem adták meg Istennek a kellő tiszteletet. Mások szerint a magyarázat a lakosság politikai orientációja körül keresendő. Olyanok is voltak, akik a tragédiát Ellen White kijelentéseivel hozták összefüggésbe – amitől, nem mellesleg, élete során maga a próféta nő is óva intett, s amitől az Ellen White Alapítvány is elhatárolódik.

Volt egy 10 az 1-hez arányú kisebbség is, amely lehetőséget látott ebben a katasztrófában. „Isten nem azt ígérte, hogy megóv a tragédiáktól, hanem azt, hogy velünk lesz a tűzben” – írta az egyik Facebook-felhasználó; „Ezek a katasztrófák lehetőséget nyújtanak számunkra, hogy kiterjesszük Jézus együtt érző szeretetét a szenvedők iránt” – kommentálta egy másik.

A kulcskérdés a következő: a fenti megközelítések közül melyik állja ki a Biblia próbáját, bátorít és nyújt megnyugvást, reménységet egy ilyen méretű pusztítás közepette? Vég ső soron miért égtek a lángok Los Angelesben?

Mit tartalmaznak a jelentések?

Elfogadott tény, hogy a tragédiák általában nem egyedi tényezők egyszeri megnyilvánulása miatt következnek be. A szakértők egyetértenek abban, hogy ezúttal is összetett okozati elemek játszottak közre a katasztrófa kitörésében: magas népsűrűség, rendkívül száraz éghajlat, hibás anyaghasználat az építkezésben, rossz emberi tervezés. Voltaképpen a Biblia is emlékeztet: „Az egész teremtett világ fohászkodik és nyög mindhalál iig” (Róm 8:22), a végső szabadulásra várva.

Szintén szakértők hangsúlyozták, hogy az úgynevezett „csodák” a gondos tervezéssel, a magas minőségű, adekvát építőanyagok használatával és a tűz elleni hatékony védekezéssel magyarázhatók. „Az építkezési anyagok kiválasztása nemcsak esztétikai és gazdaságossági kérdés” – magyarázta Daniel Vaszilevskij tűzvédelmi szakember. – „Olyan tényező ez, amely közvetlenül befolyásolja az épület tűzzel szembeni ellenállóképességét.”

Vaszilevskij ú r David Steiner, az egykori szemétfeldolgozó vállalat elnöki g az gatójának malibui villáját hozta fel példaként. A 9 millió dolláros ház alapjait olyan oszlopok erősítik, amelyek 15 méter mélyre hatolnak a sziklás talajba. Ez volt az egyetlen ingatlan, amely túlélte a pusztítást a malibui tengerparton. „Jóllehet ez a mérnöki megoldás elsősorban a földrengésekkel szemben védi az épületet, a bozóttüzek esetén is ellenállóbbá teszi. A mélyen horgonyzott alappal bíró ház a tűz és felszíni parázs miatt felmelegedett talaj mozgásának is ellenáll.”

Nincs valóság alapja azoknak a képeknek és felhasználói kommenteknek, melyek szerint az egyházi épületek nagyobb arányban vészelték át a pusztítást. A National Public Radio (NPR) egyik jelentése szerint a Los Angeles-i nagyvárosi területen ismeretlen számú keresztény templom, istentiszteleti hely, zsinagóga és mecset semmisült meg. Úgy tűnik, a lángok nem voltak tekintettel egyetlen egyházra, felekezetre, ahogy iskolákra, irodaházakra, raktárhelyiségekre, vállalati székhelyekre sem. Egy ANN-beszámoló szerint adventista egyháztagok, lelkészek és tanárok is szép számmal vannak az otthonaikat elvesztők között.

BÁRMI TÖRTÉN-
JÉK IS VELÜNK,
ISTEN JELENLÉTE
GARANTÁLT AZ
ÉLETÜNKBEN,
ÉS EZT A TÖBBI
SZENVEDŐVEL IS
TUDATNUNK KELL.
A KATASZTRÓFÁK
LEHETŐSÉGET
NYÚJTANAK SZÁ-
MUNKRA, HOGY
KITERJESSZÜK
JÉZUS EGYÜTT
ÉRZŐ SZERETE-
TÉT A SZENVE-
DŐK IRÁNT.

Mit szól mindehhez Jézus?

Mélyen emberi reakció logikus magyarázatot adni a tragédiára. Az emberi elme ősidők óta a környezetében történő jelenségek megértésére törekszik.

Jézus egy olyan világba szállt alá, amelyben az emberek megpróbálták a mindennapi – jó vagy rossz – eseményeket bizonyos magatartásokhoz rendelni, logikájuk szerint minden ember megérdemli a maga sorsát. Itt van például a vakon született ember esete. A tanítványok meg is kérdezték a Mestert: „Ki vétkezett, ez-é vagy ennek szülei, hogy vakon született?” (Jn 9:2). Jézus nem bátorította ezt a gondolkodásmódot; megpróbálta megértetni tanítványával, hogy a rossz dolgok néha nem az egyéni vagy a kollektív bűn miatt történnek meg, hanem azért, hogy egy-egy személy vagy embercsoport által „nyilvánvalókká legyenek az Isten dolgai” (3. vers).

Nem mindennek, ami megtörténik ezen a világon, van is világos, igazságon és jogosságon alapuló magyarázata, Jézus érvelése szerint: „Jövének pedig ugyanazon időben némelyek, kik néki hírt mondanak a Galileabeliek felől, kiknek vétérét Pilátus az ő áldozatukkal elegyítette. Felelvén Jézus, monda nékik: Gondoljátok-é, hogy ezek a Galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi Galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt, inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan, hasonlóképpen elvesztek. Vagy az a tizennyolc, akire rászakadt a torony Silóámban, és megölte őket, gondoljátok-é, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, Mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek” (Lk 13:1–5).

Felhívás együttérzésre

Szavai és cselekedetei által Jézus számtalanszor figyelmeztetett: habár nem mindig értjük, hogy miért történnek rossz dolgok ebben az életben, feladatunk Isten együttérzését tanúsítani a szenvedők iránt. Bármilyen történék is velünk, Isten jelenléte garantált, és ezt a többi szenvedővel is tudatnunk kell. Az NPR szerint pontosan ezt az üzenetet hirdette több vallási vezető a Los Angeles-i pusztítás nyomán.

„Ha hiszed, hogy Jézus Istent képviseli, akkor azt is hinneked kell, hogy Isten együtt szenved velünk”, mondta Bruce Freeman, az Episzkopális Egyház Los Angeles-i Szent Máté templomának lelkésze. „Az isteni jelenlét tükröződik mindazokban, akik kilépnek komfortzónájukból, hogy segítsenek másoknak. Istent látom a tragédiákra

adott válaszban, azokban az emberekben, akik kitarják otthonuk ajtaját szerencsétlenül járt polgártársaik előtt, mondván: »Nem ismerlek, de minden erőmmel támogatlak. Miben lehetek a segítségdre?«, nyilatkozta Farkas Noah, a Los Angeles-i Zsidó Hitközség rabbija.

Ugyanezen okból kifolyólag az Adventista Fejlesztési Segélyszervezet (ADRA) az Adventista Közösségi Szolgálatokkal karöltve sürgősségi segítségnyújtásban részesíti a természeti katasztrófa károsultjait.

Hasonlóképpen értelmezik a helyzetet a Los Angeles környéki adventista gyülekezetek is. A lelkészek és a gyülekezeti tagok megnyitják otthonaik ajtaját, hogy segítsék szerencsétlenül járt polgártársaikat. Az imaházak ideiglenes menhelyekké alakultak át, ahol a rászorulóknak meleg étel, bátorító szót, gyakorlati segítséget kapnak. Isten együttérzése gyógyszer, vizes palackok, tartós élelmiszerek és higiéniai termékek osztásában nyilvánult meg. Még egyszer hangsúlyozom: a szenvedés lehetőség meglátni Isten munkáját, amit az emberben visz véghez.

„A fájdalom egyesíti az embereket. Egyházként összefog minket célunk és küldetésünk teljesítésében”, mondta a Los Angeles-i White Memorial gyülekezet lelképásztora.

Véleményével a segédlelkész is egyetértett: „Járjuk az utcákat, menhelyeket, és megosztjuk, amit mi is kaptunk. Ezért – ezért az időért – vagyunk itt.”

Ellen White írta: „Egyesek azt állították rólam, hogy amíg Los Angelesben voltam, megjövendöltem a San Francisco-i földrengést és tűzvészt, és hogy Los Angeles lesz a következő város, amely szenvedni fog. Ez azonban nem igaz” (*Review and Herald*, 1906. július 5.). Az Ellen White Alapítvány véleménye is ezt támasztja alá: „Semmilyen alapjuk nincs azoknak az állításoknak, melyek szerint Ellen White specifikus zónákat jelölt volna meg föld- és tengerrengések, bozóttüzek, árvizek vagy háborúk jövődőlő helyszíneiként. Ezen állítások mögött valószínűleg általános vonatkozású, leendő katasztrófákról szóló kijelentések húzódnak, amelyek több helyen is olvashatók Ellen White írásaiban.” ■

<https://whiteestate.org/about/issues1/mistaken/association-ideas/specific-targets-impending-disaster/>

Marcos Paseggi, az *Adventist Review* tudósítója

**IRGALMASSÁGOT
AKAROK, NEM
ÁLDOZATOT!
MARCOS PASEGGI**

**„A FÁJDALOM EGYESÍTI
AZ EMBEREKET. EGYHÁZ-
KÉNT ÖSSZEFOG MINKET
CÉLUNK ÉS KÜLDETÉ-
SÜNK TELJESÍTÉSÉBEN.”**

Missziós terv

az adventista jelenléttel nem rendelkező
romániai városokra és helységekre vonatkozóan

Megbeszélendő javaslat

Küldetésünk Jézus Krisztus tanítványaivá tenni az embereket, hogy az Ő szeretetének tanúiként hirdessék minden embernek a három angyal által hirdetett örök evangéliumot, és készüljenek Urunk mielőbbi visszajövetelére (Mt 28:18–20; Csel 1:8; Jel 14:6–12). Mód-szerünk a Biblia és a Szentlélek vezetése alatt teljesíteni küldetésüket, Jézushoz hasonlóan tanítványokká tenni embereket gyógyítások, szolgálat, igehirdetés, tanítás és képzés által. A bibliai kinyilatkoztatással összhangban hisszük, hogy Isten terve teljesedni fog, és megtörténik majd a teremtet világ Isten akaratával és igazságával összhangban álló teljes helyre-állítása.

Jelen kis kézikönyv terveket és célokat fogalmaz meg az előttünk álló időre. Tanulmányozzuk, hogy világossá váljon számunkra, mely területen válhatunk Urunk munkatársaivá!

Mindent az *1Korinthus 9:23*
EVANGÉLIUMÉRT!

60159